

หอสมุด
พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว
กรุงเทพฯ

๙ ๙๑. ๓๕

แต่

ประเทศไทย

1120

บรรณาธิการ

มงคล ปิยะทัตสกร
สันติพงษ์ กาลอรุณ

ที่ปรึกษา

ปกรณ์ เหมือนนิล

กองบรรณาธิการ

ศุภมิตร บัวเสนาะ
อำนาจ หงษา
นัตดา เนตรรัตน์
ปิยารัตน์ ผ่องแผ้ว

ถ่ายภาพ

โกวิทยา มีพลสม
วาสนา จารุปราน

รูปเล่ม-อาร์ตเวิร์ค

สันติพงษ์ กาลอรุณ

พิสูจน์อักษร

ศศิศรี จิตรเนื่อง

ภาพประกอบ

เสรี มณีนิล
ปรัชญา ชิวพัฒนานุกุล

คอมพิวเตอร์กราฟิก

พริกหวานกราฟฟิก
โทร. ๒๒๖๒๐๒๖-๓

พิมพ์

โรงพิมพ์เจริญผล
โทร. ๒๑๕๗๐๑๔

ลวดีศกอำบ...น้อง ๆ

...เขียนอะไรดีเลย...เอาเป็นว่าน่าจะ
รอดตลอดออกมาเป็นเล่ม ก็ปาดเพช
ไปหลายสิบที นึกว่าจะตายทั้งกลม ชะแล้ว
ยิ่งตอนโค้งสุดท้ายนะ ไล่ไล่ อยากรู้
วันละ ๔ ครั้ง หลังอาหาร และก่อนนอน
แต่ในที่สุด สำเร็จออกมาก็หายเหนื่อย
รู้สึกภูมิใจที่ได้ทำอะไร ๆ ให้น้องใหม่
สะใจจริงๆจริง

บรรณาธิการ

มองท้องฟ้าหน้าขึ้นอย่างอื่นสวย
เห็นดาวสวยลอยไกลให้ใจทวิ
เกองสายลมที่จัดจะพัดปลิว
จึงเอาจิวติบจับไม่นับเลย
แล้วเหล่าซุงพุ่งแหลนแทนไม้เสียบ
จนแหลมเข็บบเฉียบสมเลาคมเสย
บึงควานน้อยกลอยจิตอย่างฮึดเขย
ชวนเขย...เขย...ให้ดื่ม ดอง "จิ้มหวาน"

บรรณาธิการ (อีกคน)

ในโอกาสเริ่มปีการศึกษาใหม่นี้ ขอต้อนรับนิสิตทุกคนด้วยความยินดีอย่างยิ่ง และขอแสดงความยินดีเป็นพิเศษกับนิสิตใหม่ทุกคนที่เลือกศึกษาในคณะมนุษยศาสตร์ ดิฉันได้ทราบว่านิสิตทั้งรุ่นพี่และรุ่นใหมได้ร่วมกันทำงานที่เป็นประโยชน์ อาทิ การปลูกต้นไม้ และการทำความสะอาด บริเวณคณะ นับเป็นกิจกรรมต้อนรับเพื่อนใหม่อย่างมีคุณค่า แสดงถึงการใช้ปัญญาอย่างสมสถานการณ์ของนิสิตมหาวิทยาลัย ขอแสดงความชื่นชมกับความคิดริเริ่มสร้างสรรค์นี้ เพราะกิจกรรมดังกล่าวก่อให้เกิดประโยชน์แก่ส่วนรวม และยังมีส่วนสำคัญที่ช่วยให้นิสิตใหม่และนิสิตรุ่นพี่มีโอกาสสร้างความคุ้นเคยต่อกันในบรรยากาศที่แจ่มชื่นฉันมิตร นับเป็นการเริ่มต้นที่ดี จึงขอตั้งความหวังว่าต่อไปนี้การรับเพื่อนใหม่ในสถาบันแห่งนี้ จะดำเนินไปด้วยกิจกรรมอันเป็นสาระ สร้างมิตรไมตรีต่อกัน โดยไม่มีการกระทำใด ๆ ที่จะก่อความกระทบกระเทือนแก่กัน

กล่าวเฉพาะนิสิตใหม่ การศึกษาใหม่มหาวิทยาลัย ย่อมเป็นประสบการณ์ที่ต่างจากโรงเรียนมัธยม ทั้งด้านการเรียน การสังคม และสภาพแวดล้อม ๆ เป็นต้นว่า นิสิตจะต้องเรียนด้วยตนเองมากขึ้นกว่าเดิม และมีกิจกรรมเกี่ยวกับสังคมเพิ่มขึ้น แต่ละคนอาจปรับตัวได้มากน้อยเร็วช้าต่างกัน เชื่อว่าทุกคนจะผ่านพ้นสภาวะอันแปลกใหม่ไปได้อย่างรวดเร็ว โดยเรียนรู้ถึงการแบ่งเวลาเพื่อการศึกษา และเวลาเพื่อประกอบกิจกรรมต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม นิสิตก็จะสามารถเรียนสำเร็จสมความปรารถนาเป็นบัณฑิตที่บริบูรณ์

วิพุธ ไสววงศ์
คณบดีคณะมนุษยศาสตร์

คณบดี
อ ย า ก
บ อ ก

คนบดขยักบอก ๔
สโมฯ อยากแดลง ๕
ใต้สมชมพหุพันธ์ทิพย์ ๖
ห้องเที่ยว ประธานมิตร ๗
มนุษยศาสตร์ (ทำไมวะ) ๑๒
๔ หน้านี้มีไว้ไม่รู้เรื่อง ๑๔
อยากยืนอยู่ตรงนี้ ๑๗
น้องใหม่ ๒๑
สัมภาษณ์ อ.ดวงใจ ๓๖
เป็นบัณฑิตอย่างไรคิดว่าจะรอด ๓๗
๕ วิธีขีดตเค็รื่องประเทืองปัญญา ๔๖
ต้นเดิม-ชีวิตใหม่ ๔๙
มหัศจรรย์วันประกาศผล ๕๓

กราบขอบคุณ

อาจารย์อำนาจ เย็นสบาย
คุณเนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์

ขอบคุณมาก

สหายพี่อด สหายพี่ปู
เพื่อนโก้ เพื่อนแก๊ส เพื่อนเก๋ สำหรับคำแนะนำ
ลูกชิ้นโก้ ให้พลังงานร้านพิง
น้องเกียง และผู้คนที่ช่วยกันหาผู้สนับสนุน

ขอบคุณ

คนบางคนที่เป็นกำลังใจให้คนอื่น โดยไม่รู้ตัว

สโมฯ อยาก แถลง

“ขอต้อนรับเพื่อนใหม่เข้าสู่คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทร
วิโรฒประสานมิตร”

ในฐานะคนที่เข้ามาก่อน คงจะมีอะไรบอกเล่ากันฟังมากมาย เพราะที่นี่...
มหาวิทยาลัย มีความแปลกแตกต่างจากที่ที่คุณเคยอยู่ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องสภาพแวดล้อม
สังคม การเรียนการสอน ฯลฯ

หน้าที่ของคนที่เข้ามาอยู่ใหม่ในขั้นแรกก็คือ การปรับตัวให้สามารถ
ดำรงอยู่ในสังคมใหม่ที่ไม่เหมือนเดิม โดยการเปิดกว้างเพื่อเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น
รอบ ๆ ตัว อย่างมีความคิดวิจารณ์ญาณที่จะเลือกรับในสิ่งที่ถูกที่ควร

การศึกษาในระดับอุดมศึกษา มุ่งให้ผลิตเกิดความเจริญอกงามในทุก ๆ
ทาง เพื่อให้เป็นบุคคลที่สมบูรณ์ และเป็นประโยชน์ต่อตัวเองและประเทศชาติ การ
พัฒนานิสิตให้เจริญขึ้นทุก ๆ ด้าน อย่างสมดุลย์และกลมกลืนกัน จึงเป็นหน้าที่สำคัญ
ของมหาวิทยาลัย

ทั้งนี้ทั้งนั้นย่อมขึ้นอยู่กับนิสิตแต่ละคน ได้พยายามไขว่คว้าและเก็บเกี่ยว
ประสบการณ์ ให้กับตัวเองมากน้อยเพียงใด คุณอาจโชคร้ายอยู่สักหน่อย ที่เข้ามาเรียน
ในช่วงยุคมืดของกิจกรรมนิสิต ยุคสมัยที่ต้องแก่งแย่งชิงดี คนขาดจิตสำนึกในการ
เสียสละเพื่อส่วนรวม แต่ถ้าคุณเข้ามาอยู่ในฐานะผู้สร้าง ไม่ว่าจะสำเร็จหรือไม่...ผม
เชื่อมั่นเหลือเกินว่า คุณจะก้าวเดินออกจากที่นี่ได้อย่างภาคภูมิใจและมั่นคง

“สีขาว”

วันแรก...ที่ฉันก้าวเข้ามาที่นี่
ฉันมาอย่าง...คนแปลกหน้า
ที่นี่...แปลกใหม่เหลือเกินสำหรับฉัน
ที่นี่...จะมีอะไรให้ฉันบ้าง

ป้ายมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ตั้งตระหง่านอยู่ตรงหน้า
ฉันมุ่งหน้าเดินเข้ามาอย่างเลื่อนลอย
อีกไกลไหมหนอ... กว่าจะหายเหนื่อยล้า

.....
ได้ร่มเงาชมพูพันธ์ทิพย์ ฉันพบความรื่นรมย์ที่นี่
ตึกเก่า...เก่า ที่มืองดูสงบและมีมนต์ขลัง
กับป้ายที่บ่งบอกถึงความเป็นมนุษยศาสตร์
มาถึงจนได้สินะ... นี่คือจุดหมายปลายทางของฉัน
จุดหมายที่ฉันฝ่าฟันมาเป็นเวลาร่วมปี
และเผื่อคอยอย่าง...มีความหวัง
นี่คือสิ่งที่สามารถยืนยันถึงความสำเร็จที่ฉันได้รับ
รอยยิ้ม เสียงทักทาย และรสสัมผัสแห่งความรัก ความอบอุ่น ของผู้ที่เรียก
ตนเองว่า...พี่ คือสิ่งที่ฉันแสวงหา
และฉันก็รู้ว่า -ฉันไม่ผิดหวัง-
อย่างน้อย...ในก้าวแรกที่ไม่มั่นคงของฉัน
ก็มีอ้อมแขนของ-พี่-โอบประคองให้ฉันก้าวไปได้อย่างมั่นใจมากขึ้น

ฉันได้พบกับสิ่งที่ฉันแสวงหา พร้อมทั้งสายตาแห่งความอาทรอ่อนโยน หัวใจ
ของ -พี- ที่มีให้ -น้อง-

วันเวลาผ่านไป...

ชีวิตใหม่ของฉันที่นี่ มีอะไรมากมายให้ฉันได้เก็บเกี่ยว
กับระยะเวลาหนึ่งปีที่ผ่านมา

ความเป็นมนุษยศาสตร์ ได้หล่อหลอมให้ฉันมั่นใจมากขึ้น
ก้าวทุกก้าวของฉันล้วนเป็นก้าวที่มั่นคง

จบจนถึงวันนี้...

ถึงเวลาแล้วที่ฉันจะเรียกตัวเองว่า -พี-

และมีน้อง...น้อง มากมาย ให้ดูแลปกป้อง

ความรู้สึกลึกซึ้งมากมายจนบอกไม่ถูก

ฉันรู้แต่เพียงว่า... ฉันพร้อมที่จะมอบรอยยิ้ม เสียงทักทาย

รสสัมผัสแห่งความรัก ความอบอุ่น ให้แก่พวกเรา

อ้อมแขนของฉัน พร้อมที่จะโอบประคองให้พวกเขาก้าวเดินเข้ามาในที่นี้ อย่างมั่นใจ
และจะต้องก้าวเดินต่อไป อย่างมั่นคง...

สงครามของฉันจะเฝ้าดูการเจริญเติบโตของพวกเขา ด้วยความห่วงใย...อาทร

เราจะรวมสายเลือด น้อง-พี แห่งความเป็นมนุษยศาสตร์ด้วยกันที่นี่

เขา...ผู้มาใหม่ จะไม่รู้สึกลดแต่เดียว

ณ.ที่นี่ ได้เริ่มเงาชมพูพันธุ์ทิพย์

ขอต้อนรับเธอผู้มาใหม่ด้วยความยินดี.

การค้นหา
เป็นสิ่งตื่นเต้น...แม้บางครั้งจะเหน็ดเหนื่อย
แต่สำหรับคนที่ไม่หยุดนิ่ง
และกล้าหาญ
มักชอบการค้นหา
โดยเฉพาะการค้นหาตัวเอง
เพราะอาจวัดแห่งมัน
คือ...
การพัฒนาสู่การหลุดพ้น
สำหรับคนกล้าเช่นคุณ
สักวัน

ท่องเที่ยว ประสานมิตร

เพื่อไม่ให้
อะไรกันนั้น
ที่ตึกอธิการบดี
ชื่ออะไร
ช่างธรรมดา
ถึงได้เจริญขึ้น

เสียเวลาเขาเข้าไปในมหาวิทยาลัยแห่งนี้ก็คิดว่า เข้าทางไหนดี...ด้านหน้าแล้วกันนะ
อ้อ...มีพนักงานตรวจบัตร รอบคอบจังเลย ระบบความปลอดภัยดีดี ไหนแวะไปดู
หน่อยเป็นใจ รู้จักกันบ้างไหมนี่
ออกจะยิ่งใหญ่ เป็นที่ปรึกษา ร.ส.ช.
บุญ ความรู้ความสามารถเหลือเฟือ
ถึงเพียงนี้ ท่านไม่ค่อยมีเวลาว่าง

ราชการอยู่เรื่อย ๆ น่าเหนื่อยแทน พอลบมากก็ต้องลุยงาน ในมหาวิทยาลัยอีก
พยายามหาเวลาคุยกับอาจารย์และนิสิตอย่างเป็นกันเองจนเกิดความสนิทสนม

ว่าอธิการบดี
เป็นทั้งคนกระตือรือร้น
มีนามมหาวิทยาลัย
ต้องไป
แต่ท่านก็ยัง

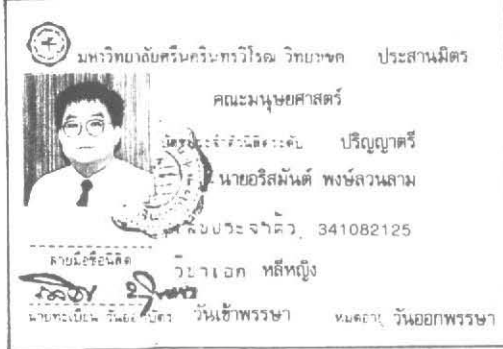
ถ่ายภาพ : โกวิทยา มีพลสม

1120

จิมฮวาน

or

ชั้นล่างนั้นเป็นกองบริการการศึกษา
 บริการที่ดี บัตรลงทะเบียนเรียนชายถูกถูก โบละ ๒๐
 บาทเท่านั้นเอง บัตรนิสิตที่ออกให้ใหม่ก็พกจ่ายใช้สะดวก
 มาก่อน ถ้าปวดท้องเข้าห้องน้ำก็ใช้แทนกระดาษทิชชูได้เลย

กองอำนวยการศึกษา
 บาท ถ้าซื้อคู่มือด้วยก็ชุดละ ๕๐
 บาทสบายอย่างไม่เคยรู้สึก
 ล้าพิศประโยชน์จริง ๆ

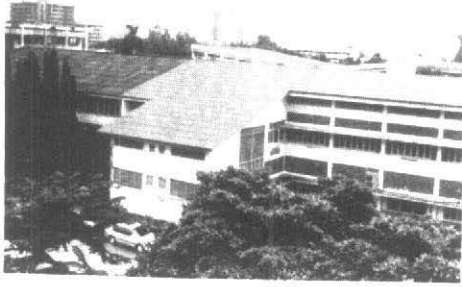
โรงอาหาร ที่ขายอาหารราคาควบคุม รสชาติถูกปาก ราคาถูกใจ อย่านให้พูดเลย เห็นแม่ค้า แล้วสงสัยจะเอาก่าอีก่าโธมาจากไหนชายกันอย่างไร
 นิสิตก็ช่างใจง่าย ข้าวของในมหาวิทยาลัยก็มีขาย ไม่ชอบกิน ชอบไปกิน ของแพะ ๆ นอกมหาวิทยาลัยอยู่เรื่อย ลโมสธอาจารย์เป็น

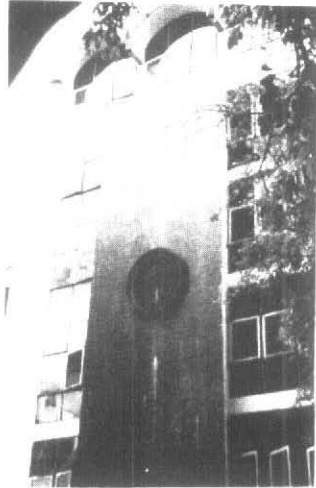
ที่ที่อาจารย์จากคณะต่าง ๆ ใช้เป็นที่นัดพบปะพูดคุยกัน ทุกเช้า กลางวัน เย็น เป็นแบบอย่าง
 ให้กับนิสิตเป็นอย่างดี ช่างในบรรยากาศไมตรีและมีธรรมชาติทุกกระเบียดนิ้ว อาจารย์ท่าน
 เป็นห่วงนิสิต มาช่วยกันคิดเสมอว่า “สอนนิสิตอย่างไรให้นิสิตเป็นบัณฑิตที่มีคุณภาพ”

ใคร ๆ เขาก็บอกระว่าที่นี้นิสิต
 มาก่อน อยากรได้อะไร เว้นแต่เดือนดาว ผู้บริหารเขา
 จะมาให้ อยากรได้สนามเปตองสิบสนาม ยี่สิบสนามก็ทำให้ บุคคลากรนะเขาไม่มีเวลาออกมา
 กำล้างกายอะไร วัน ๆ ทำงานกันไม่หยุดหย่อน แต่เขาก็มองอยากได้สนามบาส สนามกีฬา
 ไว้เล่นหลังเลิกงานแล้ว มหาวิทยาลัยก็สร้างให้ไม่ได้ เพราะกลัวไม่มีที่จอดรถให้นิสิต

พูดถึงเรื่องนิสิตก็อดไปคุยที่ตึกกิจกรรมของนิสิตไม่ได้ ภายในใหญ่โตโล่งๆ แบ่งห้อง
 ทับเป็นสัดส่วนเป็นส่วนดี เข้ามา ฝึกกิจกรรมฐานคงจะบรรลุได้ไม่ยาก เนื่องจากสภาพภายในชวนให้
 ปลดปล่อย ละทิ้งความอึดส่วนตัวไปสิ้น สังเกตให้ดีไม่ว่าภายนอก ภายในท่านคงได้พบกับ
 ความแตกต่างของอาคารในแถบเดียวกัน ท่านช่างจัดสรรให้อย่างสมควร นิสิตส่วนหนึ่งอาจารย์
 ส่วนหนึ่ง ชัดเจนมากไม่ต้องคุยอื่นไกล แค่อธิษฐานหลังคาทัพพะบอกให้รู้กันว่า นิสิตจะอยู่
 อย่างไร อาจารย์จะอยู่แบบไหนโดยใช้อะไรเป็นเขตพรมแดน คงไม่ต้องให้บอกอะมึงถึงความหวัดดีของท่านที่อยากให้นิสิตมีน้ำ (จากท่อแอร์)
 ได้กินได้ใช้กันตลอดปีตลอดชาติ

ฉบับนี้คงจะต้องหยุดอยู่ที่ตึกกิจกรรมนิสิต
 ฉบับหน้าเราจะพาท่านมุ่งสู่ ตึก ๒ อาคารสอง
 ชั้นปี ณ ที่นี้ท่านจะได้พบกับ ที่ทำการสโมสร
 นิสิตคณะที่อยู่สูงที่สุดในโลก ห้องเขียนที่
 ประกอบด้วยอุปกรณ์การเขียนสมัยโบราณ อันมี ไต้เลคเซอร์ ลำโพง เป็นอาทิ ห้องน้ำ ห้องส้วม
 อันทองค่าน่าทศนา...เราจะชี้กันที่ไหนดี หากคำตอบได้เร็ว ๆ นี้

สารเลว (จธิช ๗)...เหี้ยบเหี้ยง

พี่มิตรอยากบอก

มนุษยศาสตร์

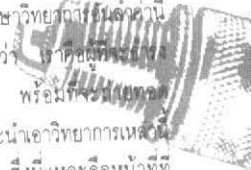
ก่อนที่ท่านผู้อ่านจะพลิกผ่านหน้านี้ไป ข้าพเจ้าอยากให้ท่านลองอ่านสักคู่ บทความนี้อาจช่วยให้ท่านรู้จักมนุษยศาสตร์เพิ่มขึ้นก็ได้

ข้าพเจ้าเคยรู้มาว่า ในบรรดาวิทยาการและศาสตร์ต่าง ๆ ที่เหล่ามนุษยชาติเรียนรู้กันอยู่ในปัจจุบันนั้น ก็คงเป็นศาสตร์ที่ศึกษาเกี่ยวกับสิ่งที่อยู่รอบ ๆ ตัวของมนุษย์ที่มีผลต่อความคิด ความรู้สึก และการดำเนินชีวิตประจำวันของมนุษย์ทั้งสิ้น มีผู้เชี่ยวชาญทางการศึกษาได้พยายามแบ่งวิทยาการหรือศาสตร์ต่าง ๆ ออกเป็นหมวดใหญ่ ๆ ซึ่งจะเห็นว่ามนุษยศาสตร์นั้นจัดอยู่ในศาสตร์บริสุทธิ์ เพราะเป็นวิทยาการที่เกี่ยวข้องกับหลักการ ทฤษฎี และกฎเกณฑ์ต่าง ๆ เกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ รอบกายมนุษย์ ซึ่งโดยเนื้อหาแล้วมุ่งศึกษามนุษย์ในลักษณะปัจเจกชน คือมุ่งลงถึงองค์ประกอบของมนุษย์ที่เป็นวัฒนธรรมประเพณีที่ดำรงสืบทอดต่อกันมา

การศึกษาในคณะมนุษยศาสตร์ไม่มีอะไรตายตัว ไม่มีความถูกต้องและความผิดอย่างชัดเจน จะมีแต่เพียงผิดหลักการหรือไม่เป็นที่ยอมรับ และอาจจะกล่าวได้

เพียงความเหมาะสม หรือไม่เหมาะสมกับสภาพการณ์ต่าง ๆ เลียนมากกว่า และด้วยเหตุดังกล่าวกระมังที่ทำให้ผู้ศึกษาวิทยาการทางด้านนี้จะเป็นผู้ที่มีจินตนาการโดดเด่น มีความคิดสร้างสรรค์ และไม่นิยมการผูกมัดหรือกฎเกณฑ์ที่ตายตัว มีอิสระในการคิด การทำค่อนข้างสูงกว่าผู้ศึกษาในวิทยาการแขนงอื่น ๆ และเมื่อเป็นเช่นนี้เราในฐานะของผู้ที่จะก้าวเข้ามาศึกษาวิทยาด้านนี้แล้วนั้น ควรตระหนักถึงบทบาทของตนเองว่า เราคือผู้ที่พึงรักษาไว้ซึ่งคุณค่าแห่งมนุษยชาติ พร้อมทั้งจะนำเอาวิทยาการอันทรงเกียรติ และรู้จักจะนำเอาวิทยาการเหล่านั้นไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งมีแหล่งคือหน้าที่ที่สำคัญของเรา

คณะมนุษยศาสตร์มีปรัชญาอยู่ว่า "มนุษยศาสตร์เป็นวิทยาการอันส่งเสริมความเข้าใจถึงสุนทรีย์รส ความไม่ในจิตคติ ตลอดจนสามัคคีธรรมแห่งชนในชาติ และธำรงธรรคมนุษย์สัมพันธ์ระหว่างชาติในโอกาส" ดังนั้นการเรียนในคณะมนุษยศาสตร์จึงแตกต่างจากการเรียนในคณะอื่น ๆ บ้าง ส่วน

(ทำไมวะ)

ใหญ่ของการเรียนในแขนงวิชาทางด้านนี้เป็นการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันระหว่างครูกับศิษย์ เหมือนกับเพื่อน และที่กบ้น้อย ๆ ก็มากกว่าในการเรียนลักษณะของการท่องจำ หรือ การยึดหลักแนวความคิดของใครตายตัว ดังนั้นผู้เรียนจำเป็นต้องศึกษาค้นคว้าถึงแนวความคิดต่าง ๆ ของผู้ที่ศึกษาด้านนี้แล้วหาข้อสนับสนุนหรือคัดค้าน ผู้สอนเป็นเพียงผู้ชี้ทางหรือผู้แนะนำให้เกิดแนวความคิดเท่านั้น วิชาทางมนุษยศาสตร์เน้นที่ผู้เรียนเป็นผู้กระทำมากกว่าที่จะนั่งฟังคำบรรยายแต่เพียงอย่างเดียว แต่อย่างไรก็ตามก็ยังมีการเรียนทางตรงอีกไม่น้อย ที่จำเป็นต้องท่องจำหลักการต่าง ๆ เพื่อที่จะได้ไปนำหลักการดังกล่าวไปติดต่อ ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้เรียนจำเป็นต้องเข้าศึกษาในชั้นเรียนอย่างสม่ำเสมอ และสิ่งสำคัญคือต้องรู้จักทบทวนความรู้ที่ได้ทำเรียนไปแล้ว รู้จักค้นคว้าเพิ่มเติมจากสิ่งที่คิดว่าควรจะรู้ มิใช่เพียงแต่จะรออาจารย์เป็นผู้ให้ความรู้แต่เพียงอย่างเดียว และสิ่งที่สำคัญคือเราจะต้องเป็นคนที่มีคิดเป็น คิดอย่างมีเหตุผล คืออย่างมีจินตนาการและคิดอย่างสร้างสรรค์ ไม่ใช่เรียนเพื่อผ่านไปวัน ๆ หรือแบบขอไปที ถ้าเป็นอย่างนั้นอย่าไปเรียนเลยเสียดีกว่า มนุษย์มีความพิเศษกว่าสัตว์อื่น ๆ คือมีสมองที่สามารถคิดค้นสิ่งต่าง ๆ ได้ ถ้าสิ่งพิเศษนี้

ไม่ถูกนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์แล้วละก็ไม่ต้องให้มนุษย์เรียนจะดีกว่า มีวิธีการใดบ้างที่เราสามารถจะแสดงความคิดของเราออกมาใช้ประโยชน์อย่างง่าย ๆ ก็คือการตั้งคำถามให้กับบทเรียนที่เราได้เรียนไปแล้ว การนำหลักการที่เราเรียนไปประยุกต์ใช้กับสิ่งต่าง ๆ รอบตัว เช่น อาจจะทำออกมาในรูปของกิจกรรมทางวิชาการ นิทรรศการทางสาขาวิชาที่เราเรียนไป การออกค่ายตามชุมชนบ้าง การที่เราเรียนในมหาวิทยาลัยของรัฐบาลได้นั้นเรากำเป็นต้องอาศัยงบประมาณแผ่นดินซึ่งเก็บมาจากประชาชน ถ้าเรามีโอกาสเราก็ควรตอบสนองประชาชนโดยการเผยแพร่ความรู้และสิ่งที่เราเรียนมากลับคืนสู่ประชาชนบ้าง นอกจากกิจกรรมทางด้านบริการและด้านบำเพ็ญประโยชน์แล้ว ยังมีกิจกรรมทางด้านศิลปวัฒนธรรม ซึ่งเราเองก็เป็นผู้ศึกษาทางด้านนี้โดยตรงอยู่แล้ว เรากำน่าจะได้อีกหรือหาโอกาสเข้าไปมีส่วนร่วมบ้าง อย่างน้อย ๆ ก็เป็นการฝึกที่จะนำเอาความรู้ที่เรำเรียนมาใช้ ซึ่งในขณะที่เราเรียนมาในระดับมหาวิทยาลัยยังไม่เป็นผลเสียมากเท่าไร แต่เมื่อเราจบการศึกษาไปแล้วการลองผิดนั้นจะส่งผลเสียแก่เรามากกว่าทีเดียว ดังนั้นการใช้เวลาที่อยู่ในมหาวิทยาลัยเพียงไม่กี่ปี เราควรจะใช้เวลาให้มันคุ้มค่าที่สุด ส่วนเรื่องการพัฒนาสมรรถภาพของ

ร่างกายก็เป็นสิ่งสำคัญ เราก็ควรหาเวลาออกกำลังกายหรือพักผ่อนหย่อนใจบ้าง เพื่อความสมบูรณ์ทางสุขภาพกายและสุขภาพจิต กิจกรรมทางด้านกีฬาก็เป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้เราเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์และพร้อมที่จะโลดแล่นอยู่ในสังคมได้อย่างเป็นสุข ซึ่งสิ่งเหล่านั้นนับว่าเป็นสิ่งที่ล้ำค่าถ้าเราใช้มันอย่างให้มีคุณค่ามากที่สุด และนี่กระมังคือเป้าหมายของการศึกษาที่แท้จริง

และท้ายที่สุดนี้ ข้าพเจ้าหวังว่าท่านผู้อ่านทุกท่านคงจะเป็นผู้ที่เปี่ยมไปด้วยความเจริญทางการศึกษา ตั้งสัจญ์อักษรณ์ของมหาวิทยาลัยเพื่อความก้าวหน้าทางวิทยาการแห่งมนุษยชาติต่อไป

ศุภมิตร บัวเสนาะ

๔ หน้าหน้ามาใจไม่รู้อะไร

“เป็บซี่ ว้าย...อย่าเพิ่งเขียน
ลงไป ไม่ค่อยได้คุยครอบครัว”
น้องหมี เอกไทย

“พ่อแม่สอนมา เค้าก็ทำกันมา
เรื่อย ๆ ถึงทุกวันนี้”
น้องหนึ่ง เอกชาร์ต

“ถ้าไม่ใส่มัน มันก็ไม่ชูลด ถ้า
ใส่จนออกกะทะมันก็ไม่อร่อย”
น้องแป้ง เอกฝรั่งเศส

“เขาก็...เดี๋ยวซี...เขาก็เอาคนที่
เห็นเหตุการณ์เป็นพยาน”
น้องหุ่ย เอกอังกฤช

“เฉย ๆ แบบธรรมดา ปกติวิสัย
บอกเค้าว่าไม่ใช่”
น้องใจ เอกจิตวิทยา

"หุ่นน่าเกลียด แต่หัวสวยดี
เหมาะกับความเป็นผู้นำ"
น้องก้อง เอกสังกตข

"โคมกศธัน...ไม่ท้อบ ไม่ถนัด
เมื่อตกเรื่องขนาด"
น้องชาย เอกจิตวิทยา

"ไปฮับฮต. ๘ แล้ววนออกทางเคา
ว่า ผมไม่ได้ไอนั้น"
น้องเจ็ก เอกอารต

"สวยดี ขนาดกำลังดีไม่เล็ก
ไม่ใหญ่ อหากเป็นเจ้าชอง"
น้องป๋ม เอกไทย

"อิงจ๋อยอิงจ๋าน"
น้องซุบ เอกฝรั่งเศส

๕ หน้าผู้นำไม่รู้เรื่อง

“ไม่มีเงินต้น มันสูง มันคูบึก
อย่างหนา ล้มแล้วตั้งตี”

น้องเอ เอกอังกฤช

“เขาก็โวยวาย...แล้วทำใจต่อ
เตะลายน์แมน ตาด้วตีนัก”

น้องเอมมา เอกจิตวิทยา

“อีกและเทิดทูนมาก ๆ อยากให้
มาช่วยงานบ้าน”

น้องนิว เอกฝรั่งเศส

“เพราะมันใช้เขียนไม่ได้มั้ง คิด
ไม่ออกกะพี”

น้องปิงปอง เอกลาธ

“อู๊ย ทำไมแปลก ๆ ตอบไม่ได้
คะ”

น้องเค็ง เอกไทย

๔ หน้าผู้สาวไม่รู้อะไรออก

"ฉันอยากเป็นคุณครู
ในอนาคต" เพราะเธออยาก
สอนเด็ก ๆ

ปณิธาน เด็กหญิง

"ฉันอยากเป็นคุณครู
สอนเด็ก ๆ"

ปณิธาน เด็กชาย

"เขาอยากเป็นคุณครู
สอนเด็ก ๆ"

ปณิธาน เด็กชาย

"ฉันอยากเป็นคุณครู
สอนเด็ก ๆ"

ปณิธาน เด็กชาย

"ฉันอยากเป็นคุณครู
สอนเด็ก ๆ"

ปณิธาน เด็กชาย

๕ หน้าฝันไปไกลสู่เรือด

ในบรรดาความเจ็บปวดของมนุษย์นั้น
ความเจ็บปวดจากการไม่สามารถไล่ตามความฝัน
ของตัวเองได้ หรือที่เรียกว่า ความผิดหวังนั้น
เป็นความเจ็บปวดที่แสนสาหัส

มันมิใช่ความผิดที่มนุษย์ชอบฝันดอก
ความฝันเป็นสิ่งหอมหวานที่มนุษย์ขาดหายไป
ในชีวิต ความฝันเป็นสิ่งที่คอยผลักดันให้เรียด
ลงจะไปทำอะไรบางอย่างให้สำเร็จ ความฝัน
เป็นทั้งกำลังใจและเป็นเข็มทิศชี้ทางเดินไปข้างหน้า
หากแต่การฝันอย่างเดียวไม่สามารถควบคุมความฝัน
ของตัวเองได้ เราจึงจำเป็นต้องทำร้ายมนุษย์

มนุษย์กับเวลาจะสู้กันไม่ได้ ในขณะที่มันลุก
โชติช่วงมันก็จะให้แสงสว่างไสว แต่หากมนุษย์
ไม่รู้วิธีควบคุมไฟแล้ว ยามที่มันคลุ้มคลั่ง ความ
ร้อนของมันจะเผาทุกสิ่งทุกอย่าง รวมทั้ง
ผู้จุดมัน จนหม่นไหม้

ที่สุดคงเหลือแต่เพียงเงาถ้ำอัน
ยามที่ลมโบกพัดมามันก็คงสลายไป...อย่าง
ไร้ค่า

เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์ กับคำพูดที่ว่า

สัมภาษณ์พิเศษ

อยากเขียน อยู่ ตรงนี้

“พอเกิดเหตุการณ์ ๑๔ ตุลา ก็เกิดกลอนเพื่อชีวิต เป็นกระแสใหม่ “แต่...ดูกรท่านผู้เปี่ยมด้วยอุดมการณ์ทั้งหลาย” ยุคชกัถรชนนั้นมีความคิดมีอุดมการณ์ แต่ขาดความลึกซึ้งอย่างไคร้ตรงรอง ชาดกาพัฒนาเทคนิควิธีการ กลอนยุคชกัถรชนจะเกื้อยวกราด ตวาดเอา กับสังคม ซึ่งคนเค้ายังไม่ค่อยอยู่เรื่อง แต่คนที่อยู่เรื่องก็กระหน่ำเอาเต็มที บางทีก็เขียนอย่างตรงไปตรงมา แต่มันขาดสุนทรีย์ไว้ ตรงนี้สำคัญมาก”

ประมาณบ่าย ๔ โมง ฉะนั้น พวกเราพากันมาบริเวณถนนราชดำเนิน แล้วก็ตรงเข้าหาธนาคาร
กรุงเทพ แต่เปล่า... เราไม่ได้มาฝากเงิน จุดหมายของเราคือศูนย์สังคีตศิลป์ หลังจากก้าวขาขึ้นบันไดมาอย่างหวาดๆ เพราะไม่
เคยมา และ...

“น้องมาหาใครคะ” พี่ที่นั่งทำงานอยู่ห้องถามอยู่จางอนหวาน
“มาขอพบคุณเนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์ครับ”

บทเริ่มต้น

“ผมเริ่มเขียนตั้งแต่อยู่โรงเรียนมัธยม ประมาณ ม.๒ ครั้งแรกผมเขียนเป็นโคลง ไม่ได้
เขียนเป็นกลอน เพิ่งมาหัดเขียนเป็นกลอนเมื่อผมเข้ามหาวิทยาลัย” คุณชานฉวีรัตน์เริ่มเล่าประวัติในงานเขียน
ของตัวเองให้เราฟังอย่างเป็นกันเอง “ผมชอบเอียงนี้มาตั้งแต่ก่อนเข้าโรงเรียนแล้ว เพราะว่าที่บ้านผมพ่อแก่
ค่อนข้างชอบพวกโคลง กลอน แล้วก็เขียนโคลงกลอนติดตามฝาผนังบ้าน” คุณอาจมายถึงบ้านเก่าที่พนมทวน
จ.กาญจนบุรี ซึ่งเป็นบ้านเกิด “ผมจำได้ตั้งแต่เด็ก ๆ ก็เลยชอบแต่นั้นมา มาหัดเขียนเมื่อเขียน พลสนใจกีฬา
หนังสืออ่านเพิ่มเติมเอา คุงไม่คอยได้สอนเท่าไร”

มาเริ่มเขียนเป็นเรื่องเป็นราวก็ตอน...“สมัยอยู่มหาวิทยาลัย ผมเริ่มเขียนหลากหลายขึ้น ทั้ง
โคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน”

ฉวีรัตน์

ยุคผมยุคเฟื่องการรัก

“ในยุคนั้นผมเข้ามหาวิทยาลัยปี ๒๕๐๒ สมัยนั้นเฟื่องกลอนรักมาก ตั้งแต่ปี ๒๕๐๐ กว่าๆ ถึง ๒๕๐๖ ผมให้ชื่อยุคนี้อีกว่า “ยุคเฟื่องการรัก” ผมเกิดในยุคเฟื่องการรัก (หัวเราะ) ภาพกลอนรักในยุคของผมมัน เป็นที่ติดอกติดใจกันมาก” คุณอาทักถึงพาเราย้อนกลับไปสู่ยุคเริ่มแรกของคุณอา ซึ่งคุณอาบอกเล่าว่า “เนื่องจากกาเขียนกลอนรักนี้เอง มันทำให้เราติดชงไปกับตัวเอง ทำให้เราต้องรู้จักตัวเอง ต้องรู้จักจับอารมณ์ความรู้สึกของตัวเองให้ได้ เพราะเวลานั้นนี่เราต้องเขียนจากอารมณ์ความรู้สึกของตัวเอง เราไม่ใช่เขียนแบบเสแสร้ง”

เมื่อกลอนรักเป็นจุดเริ่มต้น ก็จะต้องมีการปรับเปลี่ยน และพัฒนา “สมัยผมนี่เข้าอยู่กับกลอนรักแล้วก็งานบอเป็น ๑๐ ปี เพราะถูกบล็อก ถูกปิดกั้นมาก นานเข้าก็เบื่อ มันเกิดมีการตั้งคำถามกันในกลุ่มคนรุ่นใหม่ ว่าทำไมต้องเป็นอย่างนี้ พร้อมกับมีกระแสของนักคิด จากหนังสือหลังไหลเข้ามา เกิดการรวมกลุ่มเพื่อตั้งคำถามเข้ากับสังคม มันก็เลยเกิดกระแสรวมขึ้นมา จนกระทั่งเกิด ๑๕ ตุลา เมื่อเราตั้งคำถามเขาได้คำตอบ อันนี้เขาเริ่มมีความคิดทางการเมือง”

๑๕ ตุลาคม - ชักรงรบ

"ผมอายุ ๓๐ กว่า ๆ แล้ว ผมเรียนจบไปตั้งนานแล้ว ไปอยู่ปัดตานีป็นิ่ง ไปสอนนักศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ กลับมาในปี ๒๕๑๕ ก็มาชกอยู่ในธรรมศาสตร์อีก จนกระทั่งเกิด ๑๕ ตุลา"

"พอเกิดเหตุการณ์ ๑๕ ตุลา ก็เกิดกลอนเพื่อชีวิต เป็นกระแสใหม่ "แต่...คุณทำงานอยู่ เบียมด้วยอุดมการณ์ทั้งหลาย" ยุคชักรงรบนั้นมีความคิดมีอุดมการณ์ แต่ขาดความลึกซึ้งอย่างใคร่ครวญ ขาดการพัฒนาเทคนิควิธีการ กลอนยุคชักรงรบจะเกรี้ยวกราด ตวาดเอาถึกกับสังคม ซึ่งคนเค้ายังไม่ค่อยรู้เรื่องกัน แต่คนที่รู้เรื่องก็กระหน่ำเอาเต็มที่ บางทีก็เขียนอย่างตรงไปตรงมา แต่มีขนาดสุนทรีย์ ไร้ตรงนี้สำคัญมาก"

ในขณะที่งานกลอนเพื่อชีวิตส่วนใหญ่จะเป็นชักรงรบ แต่งานของคุณอาในวารวิทย์ กลับสามารถดึงปัญหาออกมาได้อย่างลึกซึ้ง "ยุคเพื่อการรักของผมจะไม่มีคนมาเขียนกลอนเพื่อชีวิต ไม่สามารถข้ามยุคมาได้ เพราะเค้าไม่เข้าใจ ถ้าคนไม่ตามกระแสความคิดของคนรุ่นใหม่จะไม่เข้าใจ แต่ผมเองนะเข้าใจ เพราะผมอยู่กับมันมาตลอด ผมจึงเป็นพวกที่ข้ามยุคมาได้ โฉนนี้เป็นพัฒนาการอันหนึ่งของความคิดและการเขียนหนังสือที่ผมได้จากสังคม"

และด้วยการศึกษาคร่ำครวญเกี่ยวกับสังคมอย่างรุนแรงนี้เอง ทำให้ยุคชักรงรบนี้นี้ ต้องจำกัดตัวเองลง "พ.ศ.๒๕๑๕ เกิดกรณี ๖ ตุลาขึ้น กลอนเพื่อชีวิตก็จบไป"

จิ๋วหวาน

วัฒนธรรมล้มระเนระนาด

หลังเหตุการณ์ ๖ ตุลา กระแสความคิดทางการเมืองถูกปิดกั้น ในขณะที่กระแสการพัฒนาทางด้าน
วัตถุและวัฒนธรรมตะวันตกหลังไหลเข้ามาอย่างเชี่ยวกราก “เรากำลังถูกถูกลู่ถูกลงไปกับสังคมอุตสาหกรรมซึ่งจริง ๆ
แล้วเราก็มั้งไม่ได้เป็นสังคมอุตสาหกรรม” อันนี้เป็นข้อสรุปที่คุณอาได้พบได้สัมผัสกับความเป็นจริงมา

“แถวบ้านผมนี่มีคนแก่ ๆ อายุ ๘๐ กว่า ๆ ลูกหลานไม่ให้ออกไปไหน ก็นั่งดูทีวีพอค้นสนีย์
นาคพงศ์เค้าออกมา “สวีลดีคะ” แกก๊ยกมือไหว้เค้า (ฮา) ไหว้จ้อ ก็...

“เฮ้ ยายไปไหว้ทำไม”

“เฮ้อ...ก็อิหม่ามไหว้ ก็ต้องไหว้มนนะสิ” (ทำเสียงคนแก่ ฮาฮึก)

ลักษณะเช่นที่คุณอาพบมานี้ คุณอาอธิบายว่า “จริง ๆ แล้วพื้นฐานทางวัฒนธรรมของเขานี้
เป็นสิ่งคมเกษตร จากอิทธิพลของวัฒนธรรมต่าง ๆ เขาเอามาตรฐานของสังคมเกษตรมาวัดกัน เขายังมีน้ำใจไมตรี
ยึดเคารพในตัวบุคคล ในอาวุโสมีความเกรงใจกัน เป็นคนขี้ขลาด ไม่แค้นใคร ไม่มีระเบียบ อะไรนี่ ที่นี้
พลสังคมบิโภคหรือสังคมไฮเทคเข้ามา เขาตั้งอับไม่ทันเขาเรียกว่า เกิดการช็อคทางวัฒนธรรม”

เรามีความรู้สึกว่าคุณอาค่อนข้างที่จะหัวอนุรักษ์และนิยมไทยอยู่มากที่สุดทีเดียว แต่คุณอาบอกว่า “ไ้
การชาตินิยมนั้นจะต้องมีจิตใจที่เป็นสากลนิยมด้วย คือหมายความว่าเราต้องยอมรับอารยธรรมโลก เขามา
แลกเปลี่ยนกัน คือในลักษณะว่าเขาต่างชาติมาอับใช้ชาติเขาไม่ใช่เอามาครอบงำเรา ส่วนความเป็นไทยนั้น
ก็ควรเอาอดีตมาอับใช้ปัจจุบัน ไม่ใช่เอาอดีตมาครอบงำปัจจุบัน ไม่ใช่พอพูดถึงความเป็นไทยก็ต้องไปแต่ง
ชุดไทย ไปจำไทย ซึ่งมันไม่ถูก ต้องมีการเลือกที่จริงที่แท้จิง ทางวัฒนธรรมต้องสังคายนาแก่นลัทธิ

ไอ้โฮ...หนักแน่นมาก สงสัยว่าอย่างเหล่านี้ก็คงปฏิเสธเหล้านอก

“เฮ้ย...เรื่องเสียงหลง) ...ปฏิเสธเหล้าไทย (หนักแน่น) เหล้าไทยมันเลว ตีมาแล้วปวดหัว
ฉะนั้นเขาเป็นคนไทย เราต้องเลือกสรรสิ่งที่ดีในโลกมาอับใช้เรา (ฮา)

ยังไม่พบเส้นทาง

ด้วยกระแสของสังคมไฮเทคที่ขโหลเข้ามาอย่างรวดเร็ว และรุนแรง จนกระทั่งขีดเอาวัฒนธรรมในบ้านเราจนล้มละเนระนาด ทำให้ "การรวมตัวหรือว่า ความแข็งแกร่งในกระแสความคิดแต่ละอย่างที่ถูกต้องก็เลยไม่มี" นั่นคือความเห็นของคุณอาต๋องสังคมในปัจจุบัน

"สังคมนี้มันผลิตกระแสความคิดขึ้นมา หรือว่าคนก็ตกอยู่ในกระแสของสังคมอันนี้ สังคมเป็นอย่างไรความคิดของคนก็เป็นอย่างนั้น ความคิดของคนเป็นอย่างไรสังคมก็เป็นอย่างนั้น ถ้าตราบโด้ที่ความคิดของคนไม่เป็นกระแสน้ำ เรายังจะตกเป็นเหยื่อของสังคม แต่ถ้าความคิดของคนเป็นกระแสน้ำ เรายังอาจจะผลักดันสังคมได้ ก่อให้เกิดปฏิกริยากันได้ ซึ่งมีผลสะท้อนซึ่งกันและกัน"

และในยุคสมัยที่สังคมนำความคิดของคนเช่นนี้ ผู้สร้างงานก็แต่ละคนก็พยายามดิ้นขลุกขลัก ๆ กันเพื่อจะหาแนวทาง แต่ก็ "ยังไม่พบเส้นทาง"

สมัยนี้มีหลากหลายขึ้น มันไม่มีความเป็นกระแสเดียวกัน เป็นลักษณะค้นหาตัวเอง ค้นหาปรัชญา หรือค้นหาวิธีที่จะแสดงออก ทั้งด้านเนื้อหาและรูปแบบ คือ "ยังไม่มีกระแสที่แน่นอน"

วันนี้ผมเขียนแผ่นดิน

"ตอนนี้ในเดลินิวส์ผมกำลังเขียน ชุด "หมายเหตุสังคมนิ" คือผมจะจับเอาประเด็นเฉพาะข่าวในรอบสัปดาห์ที่น่าสนใจ ที่จะมองกันให้ถึงเหตุของความล่มสลายของวัฒนธรรมที่วันี้ ความล้มละเนระนาด ชลัองวางของสังคมเกษตรกับสังคมอุตสาหกรรม จะให้คนมันสังทอนกันบ้างว่า ถ้ายังเป็นอย่างนี้สังคมมันล่มสลายแน่" คำอวยกั้วว่ามีนเป็นยังเ้ ก็ลองอ่านเดลินิวส์ฉบับวันอาทิตย์ดูก็แล้วกัน

ขึ้นจำอยู่ริมน้ำลำห้วยใส สมไหวอยู่ในดวงลำควนร่วม
แถวลยชิงช้าหยอหยั้วข้าม นานรมย์รมงามคงลำควน

นี่เป็นงานอีกชิ้นหนึ่งที่คุณอาให้ชื่อว่า “เขียนแผ่นดิน” “ผมตระเวนไปทุกจังหวัดเพื่อจะชื่นชม
ความงาม ธรรมชาติ จังหวัดละ ๓-๕ แห่ง” ตัวอย่างข้างต้นนี้คือที่ “ดงลำควน” จ.ศรีสะเกษ
ความสามารถในเชิงกวี ของคุณอาทำให้เราทั้ง และอยากรู้ว่า กวีคำเขียนกันยังไง ถึงได้ไพเราะ
ทั้งเสียง คำ และความหมาย “ความไพเราะของเสียงนี้ผมได้จากดนตรี ส่วนคำนี้ได้จากการอ่าน อ่านมาก
เขาจะได้ไพเราะได้สำนวน อย่างคุณชายขุนแผนนี่ อ่านไม่หมดหรอก อ่านก็ยังไม่หมด ส่วนความคิด
นี้ได้จากการอ่านทั่ว ๆ ไป” เขาเป็นว่าถ้าใครอยากเป็นกวีก็ต้องอ่านมาก ๆ ของอะไรที่ลึกและละเอียดอ่อน ส่วนที่เด็ด
ของบทกวีนั้นคุณอากระซิบว่า “สำคัญต้องให้สัมผัสใจ สัมผัสใจเขาแล้ว ต้องให้สัมผัสใจคนอื่นด้วย”

-๗-

นิสิต นักศึกษา กับคาถากำกับ

หากคุณคือนิสิต นักศึกษา หรือหากคุณคือคนรุ่นใหม่ที่กำลังในหน้าที่ในอันที่จะต้องก้าวขึ้นมาเป็น
กำลังสำคัญของประเทศชาติแทนคนรุ่นก่อน ในวันข้างหน้าแล้วละก็ นี่คือคำฝากจากคนรุ่นก่อนที่ชื่อ “นาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์”
“อย่าเป็นนักท้อใจ...อย่าล้มระเนระนาดกันนัก อย่าเป็นเหยื่อค่านิยม สอุปก็คือ
อย่ายโส อย่าโอเล และอย่าเสีโหม่จากนัก ส่วนใหญ่มักจะเป็นอย่างนี้พวกปัญญาชน มักจะยโส เพราะ
ตัวเองมีโอกาสมากกว่าคนอื่นเขา มือหงากอ ก็จะมีมองไม่เห็นความทุกข์ยากของคนที่ย่ำแย่ มีลักษณะ
โอเล เพราะมีทางเลือกมากกว่าคนอื่น ถูกเคียดใจไปทางที่เป็นประโยชน์กับตัวดีก็เขาโดยลืมอุดมการณ์
โอเลได้ช่วย แล้วก็มีลักษณะเสี ก็เพราะว่ามีโอกาสเลือกได้มาก บางทีก็เลยจับจดไม่เอาอะไรเลย เสีไปกับ
ความสุขสนุกสนาน เป็นเหยื่อค่านิยมของสังคมไป ฉะนั้นต้องมีความกำกับไว้

“อย่ายโส...อย่าโอเล...อย่าเสี”

จันทวน

เลื่อยึดคอกกลม “มนุษย์วานร” ๕ ตัว

เนื้อผ้าอย่างดี ทนทาน ไม่ยัดไม่หด ซักแล้วสีไม่ตก
สตาร์ทติดตั้งง่าย ไม่เปลืองน้ำมัน
เป็นของคุณแน่นอน เพียงคุณตอบคำถามที่ว่า
อวัยวะของคนที่ปรากฏอยู่บนปกเป็นอวัยวะของใครกันแน่

ก. ไก่ไก่ (อาร์ต ๒)

ข. เค (อีช ๒)

ค. นวร์ (จิต ๓)

ง. เกียช (ไทย ๒)

จ. เอนก (อีช ๒)

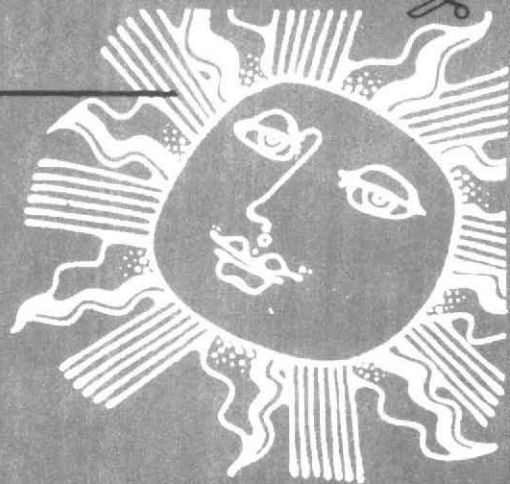
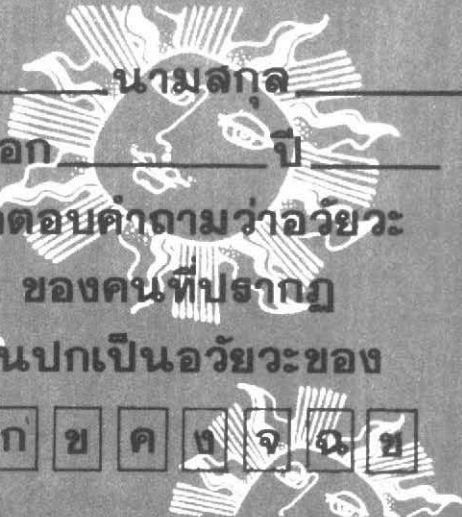
ฉ. ถูกทุกข้อ...วะเหี้ย

ช. ผิดทุกข้อ...วะเหี้ย

ส่งคำตอบของคุณมาที่
สโมสรนิสิตคณะมนุษยศาสตร์
ตึก ๒ ชั้น ๕ มศว.ประสานมิตร
สุขุมวิท ๒๓ กรุงเทพฯ
วงเล็บมุมซองว่า "มุมซอง"
หรือส่งที่ตู้รับคำตอบ หน้าลิฟท์ ตึก ๒
หมดเขต วันเสาร์ที่ ๒๔ สิงหาคม
จับรางวัล วันพระแรม ๔ ค่ำ เดือน ๙ (๒ กันยายน)

(อาจวัดละ ๑ ตัว)

อย่าตัดจริง ๆ นะ ໄວ້

ชื่อ _____ นามสกุล _____

วิชาเอก _____ ปี _____

ขอตอบคำถามว่าอวัยวะ
ของคนที่ปรากฏ

ในปกเป็นอวัยวะของ

ก ข ค ง จ ฉ ช

ในสวนซึ่งสะพร้งไปด้วยดอกไม้ตระการตา หมูแมลงขยับปีกขึ้นลือประกายแห่งแสงตะวัน แล้วร่อนลงลิ้มความหวานจากเกสรดอกไม้ ในยามที่สายลมอ่อนละมุนโชยอ่อน

ยามเช้าวันนั้น เธอตีמדากับภาพซึ่งงามราวกับความฝัน เธอบอกกับตัวเองว่าสักวัน เธอจะหนีความวุ่นวายของเมือง มาสู่ดินแดนแห่งความฝันอย่างนิรันดร์ หรือมิฉะนั้น เธอก็จะสร้างมันขึ้นมาเองในที่ใดสักแห่งด้วยมือของเธอเอง

โอ...เธอช่างเปี่ยมสุขเสียจริง

แล้ววันหนึ่ง หลังจากที่เธอได้ตระเวนหาสถานที่ที่เหมาะสมนานแสนนาน จนในยามที่เธอสิ้นหวังและอ่อนล้าที่สุด ขณะที่เธอดูคิดถึงมันขึ้นมามีอย่างจับใจ เธอก็ได้พบสถานที่ที่ดีที่สุดที่เธอจะลงมือสร้างสวนดอกไม้ที่แสนจะงดงามนั้น ความสุขอันอบอุ่นได้เข้าเกาะกุมในหัวใจเธอ ด้วยเธอได้พบว่าแท้จริงแล้วเธอไม่ต้องเสาะหาดอกไม้ เพียงเธอสร้างมันขึ้นมาในใจเธอเท่านั้น เธอก็จะพบดอกไม้มากมายบานสะพร้งอยู่รอบกายเธอ

เพราะ...ขณะนี้ดินกล้าแห่งความรักกำลังแตกก้าน และผลิใบ ในใจเธอ

ภาพประกอบ : เสรี มณีนิล

เรื่องสั้น

น้องใหม่

อ.อำนาจ เข็นสบาย

เรื่องสั้น "น้องใหม่" คัดมาจากหนังสือรวมเรื่องสั้นชุด "อ่าขมขกธ" ของอ.อาจารย์อำนาจ เข็นสบาย

“บิด ๆ ๆ” เสียงนกหวีดดังรัวเป็นจังหวะสั้น ๆ หลังจาก
ที่ถึงเวลาแห่งการนัดหมาย

“ทำไมพวกน้อง ๆ มันถึงมาช้านักวะ”

“ชาย” ให้เวลาไปหาอะไรกินตั้ง ๑๕ นาที”

“เฮอ หรือว่าพวกมันเล่นหนักกลับบ้านกันหมดแล้ว”

“อ๊ะ ถ้ากลับก็สวย” พุดพลางขยับขาโยกตัวละบัดผมไปมา

“นั่นสิ แต่ทำไมพวกมันถึงยังไม่ไผ่หัวมาให้เห็นซักกะหัว
เอ๊ย-ซักกะคนนึง”

“ไผ่นะ ไผ่มาหนึ่งแล้ว”

คนกลุ่มนั้น นิลิตชั้นปีที่ ๒ หันไปมองด้วยสายตาที่เป็น
ประกาย

“ก็กูบอกแล้วไง เอ้า-เฮ้ย เป่านกหวีดเรียกซ้ำอีกทีซี”

“บิด ๆ ๆ บรี๊ดดด...” เสียงนกหวีดรัวจังหวะสั้น ๆ และทั้ง
จังหวะยาวสั้นสุดลง เสียงรอกเท้ากระแทกพื้นแสดงอาการรีบเร่งของเหล่า
บรรดาน้องใหม่ ก็ดังมาจากหลายทิศหลายทาง

ทุกคนมุ่งหน้าไปยังลานซีเมนต์นอกประตูตึก ซึ่งขณะนี้
มีนิลิตรุ่นพี่ ๆ กลุ่มใหญ่ตั้งวงรอคอยอยู่

“เข้าแถว ๆ ๆ เร็วหน่อย ผู้หญิงแถวหน้า ผู้ชายแถวหลัง
เรียงลำดับสูงต่ำ แล้วห้ามคุยกันเด็ดขาด ระวังแถว-ต้ว้ง” หัวหน้าแหวเด็ดขาด
ประตุงครุฝึกทหารใหม่

“แถวตรงแล้วเจ๊บบ ตามองไปข้างหน้า มืออย่าแกว่ง” พุด
พลางเดินตรวจแถวไปรอบ ๆ “บอกว่ามืออย่าแกว่ง ๆ ไม่ได้ยินอะระ ออกมา
ยืนหน้าแถวเดี๋ยวนี๊ แน่-ยังซ้ำอีก ก็มึง-มึงไอ้คนที่ไล่แวนหนา ๆ นั้นแหละ”
จำฝูงพี่ปี ๒ กรวดเกรี้ยวในขณะที่เนแถวเจ๊บบกบิ

“ไอ้แวนหนาตาดีเหมือนไอ้ตี่นี่ ทำมันคงจะซ้ำเอากักร” มี
เสียงหนึ่งเปรยขึ้น

“ใช้-เล่นแม่งซะเลยตีมะ” อีกเสียงหนึ่งเสริม

“เย็นเข้าไว้ เดียวไอ้พวกที่เหลือตื่นหมด” ลูกคู่อีกคนท้วงติง
ก่อนที่จำฝูงปี ๒ คนเดิมจะตะโกนขึ้นมาด้วยเสียงอันดัง

“ทุกคนจำไว้ นี่เป็นตัวอย่างที่ไม่ดี การมาอยู่ที่นี่ต้องมีระเบียบวินัย” พี่ปี ๒ ใจหนดมมยาคคนนั้นเริ่มลั่งสอน “แล้วคนที่มาอยู่ใหม่ก็ต้องเชื่อฟังรุ่นพี่ที่อยู่มาก่อน ประเพณีของที่นี่เป็นอย่างนี้มานาน ใครฝ่าฝืนถือว่าเป็นผู้ทำลาย ไม่ใช่ผู้สร้างสรรค์จำไว้ เอา-ไอ้แว่น โหนรายนางตัวชิวี่ชื่ออะไร นามสกุลอะไร เกิดวันที่เท่าไร จังหวัดไหน เรียนจบชั้น ม.๖ จากโรงเรียนอะไร เอ็นเข้ามาหาดีมาแล้วกี่ครั้ง ครั้งนี้เลือกที่นอนดับที่เท่าไร ดับปีนี้แล้วจะเอ็นใหม่หรือไม่ เพราะอะไรตอบเร็ว”

น้องใหม่ใสแว่นตอบอีกอักตะกุกตะกัก

“พวกเราได้ยินมั๊ย”

“ไม่ได้ยิน” พรรคพวก ๔-๕ คนของจำฝูงตะโกนตอบ

“ตอบใหม่” จำฝูงชี้หน้าและตาด้าง

“พี่ครับ ช่วยทวนคำถามใหม่อีกครั้งเถอะครับ”

“อ้อ นี่มีังจะรวนเรอะ เฮ้ย พวกเรา ไอ้แว่นมันลิมคำถามว่าจะ ทำยังงี้ถึงจะให้ความจำมันดีขึ้นวะ” ประโยคสุดท้ายหันไปถามน้องใหม่ที่ยืนนิ่งอยู่ในแถว “ตอบเร็ว” ที่นี้วไปยังน้องใหม่แถวผู้ชาย ไล่ตะตั้งแต่หัวแถวเป็นรายตัว

“ไม่ทราบ” ตอบแบบไม่สู้หน้า

“ไม่รู้ครับ” แผลวเบาแล้วหลบสายตา

“ไม่รู้ฮะ” อกตั้งเข็ด ทว่าพูดเหงือเม็ดโต

“ไม่ทราบครับ” เสียงดังฟังชัด แต่ดวงตาเบ็งมองท้องฟ้า

“ผมไม่ทราบ” ตอบเสร็จโค้งหัวให้ราวกับคำนับครู

“ฮันแม่ ไม่รู้ไม่ทราบซักกะคน นี่แสดงว่าเป็นพวกเดียวกันหมด งั้นดีแล้ว รวมหัวกันดีนี่ก เอา พวกเรา พวกน้อง ๆ มันไม่รู้ว่าจะใช้วิธีทำยังงี้ให้ไอ้แว่นมีความจำที่ดีขึ้น โหนพวกเราดองช่วยกันเสนอหน่อยชิวี่ ว่าจะทำยังงี้” หันไปถามสมัครพรรคพวก

“คลาน”

“กลิ้ง”

“วิ่ง”

“วิดพื้น”

ยังมีข้อเสนอตามมาจากมากมาย มากจนถึงกับต้องโบกมือหยุดห้าม พร้อมทั้งหัวเราะด้วยความพึงพอใจ

“เพื่อแสดงให้เห็นว่า พวกพี่ปี ๒ ล้วนมีจิตใจกว้างขวาง เป็นประชาธิปไตย พี่ก็จะรับข้อเสนอของทุกคนเอาไว้ โดยน้องทุกคนจะต้องทำทุกอย่าง แต่เพื่อแสดงให้เห็นว่า พวกพี่ก็ังมีความเมตตาปรานีเฉพาะน้องผู้หญิง ให้วิ่งรอบสนามอย่างเดียว ส่วนผู้ชายทั้งคลานกลิ้งวิ่งวิดพื้นเอาทั้งหมด ว่าไง-ดีมั๊ย” หันไปถามพรรคพวก

“แล้วคนที่มาอยู่ใหม่ก็ต้องเชื่อฟังรุ่นพี่ที่อยู่มาก่อน ประเพณีของที่นี่เป็นอย่างนี้มานาน ใครฝ่าฝืนถือเป็นผู้ทำลาย ไม่ใช่ผู้สร้างสรรค์-จำไว้”

“เป็นไง เสร็จหรือยัง เสร็จแล้วใช่ไหม...แถวตรง ตรงแล้ว
เงียบ ต่อไปนี้เป็นเกมการเล่นที่น้อง ๆ จะต้องทำทุกคน” เป็นคำสั่งของพี่ปี ๓
คนใหม่ “จำไว้ทุกคนจะต้องทำ ทำตามคำสั่ง ห้ามบิดพลิ้ว เพราะนี่เป็น
เกมการแข่งขัน แข่งขันเพื่อเอาชนะคู่ต่อสู้...ผู้ชายทุกคน เตรียมตัว กลับ
หลังหัน”

น้องใหม่ทั้งหญิงชายภาควิชาชั้นหันหน้าเข้าหากัน แต่เนื่องจาก
จากผู้ชายมากกว่าผู้หญิง รุ่นพี่จึงทำการดึงผู้ชายไปยืนทดแทนข้างนิสิต
หญิงจนครบคู่

“เอา-พวกเรา แจกมะนาวให้น้อง ๆ แถวผู้หญิงถือไว้คนละลูก
ทุกคน”

“จะให้ทำอะไรหรือพี่”

“จะให้เล่นอะไรหรือ”

“บอกหน่อยได้ไหมพี่จะทำให้ทำอะไร”

มีเสียงซักถามของน้องใหม่ผู้หญิง ด้วยความสงสัย

“ทุกคนฟังทางนี้ ให้น้องผู้ชายฝั่งที่อยู่ปากตรงข้ามกับน้อง
ผู้หญิง ยกมือประสานไว้บนศีรษะทุกคน เดี่ยวนี้-ทำ เอาละ ใช้ได้ และ
ต่อไปคือเกมการแข่งขัน ฟังคำสั่งให้ดี ให้น้องผู้หญิงทุกคนที่ถือมะนาว
เอามะนาวใส่ขากางเกงข้างหนึ่ง ของคนที่อยู่ตรงกันข้าม จะขากางเกง
ข้างซ้ายหรือข้างขวาก็ได้” เริ่มมีเสียงหัวเราะจากรุ่นพี่ “จากนั้นให้คู่มะนาว

**เกมการเล่นที่น้องใหม่ไม่เคยคาด
คิดเริ่มต้นขึ้นแล้ว ท่ามกลางเสียงหัวเราะ
และการปรบมือเข้าจังหวะ เขียร์น้องแต่ละคู่
กันอย่างสนุกสนาน จนสามารถเรียกนิสิต
ภาควิชาอื่นมาล้อมดูเกมการแข่งขันที่
แหวกแนวแน่นอนชนิด**

ขึ้นไป จากขากางเกงข้างหนึ่ง ให้ไหลไปลงขากางเกงอีกข้างหนึ่ง ใคร
สำเร็จก่อน คือผู้ชนะ”

มีเสียงร้องวิ๊ดวายและเสียงฮือฮาออกมาจากแถวนิสิตน้องใหม่
ทั้งหญิงชาย

“เงียบ-ไม่มีข้อโต้แย้ง ใครไม่ทำถือว่าขาดคำสั่ง” นำเสียง
เจ็บบขาด “ทุกคนพร้อมแล้วฟังเสียงนกหวีดให้สัญญาณ ระวัง-ปรืดด”

เกมการเล่นที่น้องใหม่ไม่เคยคาดคิดเริ่มต้นขึ้นแล้ว ท่ามกลาง
เสียงหัวเราะและการปรบมือเข้าจังหวะ เขียร์น้องแต่ละคู่กันอย่างสนุกสนาน
จนสามารถเรียกนิสิตภาควิชาอื่นมาล้อมดูเกมการแข่งขันที่แหวกแนว
แน่นอนชนิด

“เฮ้ย ๆ ดูไอ้น้องคนนั้นซิวะ นุ่งกางเกงยีนซะพิตเชียว กูละ
เลี้ยวแทน”

“นั่นสิ แหม ใครมันเป็นคนออกหัวคิดเกมนี้วะ เด็ดจริง ๆ”

“ใจเย็น ๆ ไว้ เดี๋ยวยังมีอีก เด็ดกว่านี้อีก เนี่ย...เมื่อคืนกูใช้
หัวคิดแทบแย่เลย” พุดพลางตีดนิ้วเปาะในความบึ้ง

เกมการเล่นด้วยความทุลักทุเลผสมเฮฮาหัวเราะเกมแรกจบไป
แล้วด้วยความพึงพอใจของบรรดาพี่ ๆ และผู้ดูที่รายล้อม จากนั้น เกมการ
ผูกมะเขือยาวที่ตะเอน้องใหม่ผู้ชาย แล้วคลานไต่ขวาน้ำอัดลมให้
กลิ้งไปข้างหน้าโดยห้ามใช้มือช่วย เกมการปิดตาหาเศษสตางค์ที่ซ่อนไว้
ในส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกาย และอื่น ๆ อีกมากมายจนต้องอาศัยแสงสว่าง
จากดวงไฟยามค่ำคืนในการเล่นเกมนัดสุดท้ายก่อนจะเลิกงาน...

“ปิด ๆ ๆ เฮ้ย ทุกคนเข้าแถว” เข้มหัวและคุดันอย่างนี้
ไม่ใช่ใครนอกจากหัวหน้าชั้นปี ๔

“เจียบ บอกให้เจียบ” สายตาจ้องไปยังน้องใหม่ทุกคน

“เพื่อไม่ให้เสียเวลา เพราะเวลามีค่า ต่อไปนี่พี่ปี ๔ ทั้งหมด
จะสอนให้น้องทุกคนมีความกล้า ไม่นั่นไหนต่อสรรพสิ่ง ทั้งนี้ทุกคนจะต้อง
จับมือเดินตามพี่ เชื่อฟังพี่เช่นนี้แล้วทุกคนจะปลอดภัย ทุกคนพร้อมแล้ว
ใช่ไหม”

จากนั้นรุ่นพี่ปี ๔ ก็ทำการผูกตานั้นใหม่ด้วยผ้าสีดำทุกคน
โดยแต่ละคนจะจับมือพี่ไว้เพื่อเดินตามพี่ไปในที่ที่ที่ต้องการ

“พี่ ๆ จะพาพวกผมไปไหน”

“เฮอน่า เดี๋ยวรู้เอง”

“พี่ ๆ ขอเปิดดูหน่อยได้ไหม”

“วะ พุดไม่รู้เรื่องรีง”

“รู้ครับ ๆ”

ขบวนแถวจูงน้องเดินไปตามถนนช้า ๆ เลี้ยวขวา เลี้ยวซ้าย
เข้าตึกโน้น ออกตึกนี้ จนกระทั่งมาถึงตึก ๆ หนึ่ง รุ่นพี่คนนำขบวนก็เปิดประตู

สัมภาษณ์

อ. ดวงใจ

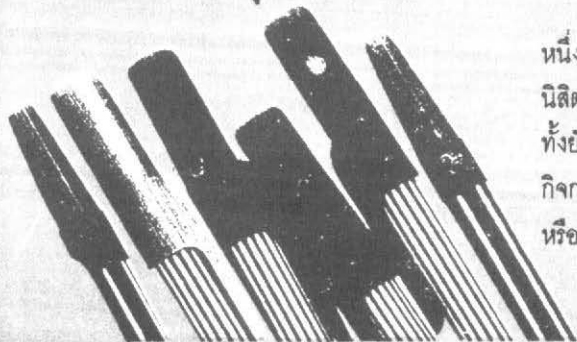
สวัสดิ์คะอาจารย์ ดิฉัน
จะขอสัมภาษณ์อาจารย์ เพื่อลง
ในหนังสือฉบับน้องใหม่ ซึ่งทาง
สโมสรนิสิตคณะมนุษยศาสตร์จะ
จัดทำขึ้น เป็นแนวทางในการ
เขียนสำหรับน้องรุ่นต่อไป

เมื่อเขียนจบแล้ว นิสิตสามารถนำความรู้ที่เขียนมาไปประกอบอาชีพอะไรได้บ้างคะ

ตามความเป็นจริงแล้วผู้ที่เรียนจบทั้งวิชาเอก และโทภาษาฝรั่งเศสนั้น จะสามารถทำงานในด้านต่าง ๆ ได้อย่างกว้างขวางมาก เป็นต้นว่า การเป็นอาจารย์ซึ่งจะได้ใช้ความรู้ที่เรียนมาอย่างเต็มที่ งานด้านการแปลเอกสาร เลขาณูการ การปฏิบัติงานในแผนกต่างประเทศของรัฐฯ หรือบริษัทเอกชนต่าง ๆ ซึ่งจะเรียกว่างานด้านวิเทศสัมพันธ์ เป็น แอร์โฮสเตสหรือแอร์กราวด์ ทำงานด้านการประชาสัมพันธ์ตามโรงแรมหรือบริษัทเอกชนต่าง ๆ ทำงานเกี่ยวกับธุรกิจการท่องเที่ยว (ไกด์) หรืออาจจะศึกษาต่อในระดับสูงขึ้นไปทั้งในประเทศ และต่างประเทศ ถ้าในประเทศก็มีที่คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ขณะที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัย นิสิตควรจะทำกิจกรรมใดบ้างคะเพื่อเป็นการส่งเสริมการเขียน

ถ้าจะพูดถึงกิจกรรมในรูปแบบชมรม ในขณะนี้คิดว่ายังไม่มี แต่ถ้าเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรก็จะมีวิชาที่เรียกว่าวิชาภาษาฝรั่งเศสเพื่อการโรงแรม เป็นวิชาเลือกของ นิสิตปีที่ ๔ อ.พยอม ธรรมบุตร เป็นผู้สอน นิสิตจะได้ออกไปฝึกงานตามโรงแรมต่าง ๆ ทั้งยังมีวิชาภาษาฝรั่งเศสเพื่อการท่องเที่ยว วิชาที่เกี่ยวกับการติดต่อจดหมาย ถึงแม้ว่ากิจกรรมในรูปแบบต่าง ๆ จะยังไม่มีก็ตาม แต่นิสิตก็ไม่ควรจะละทิ้ง เพราะกิจกรรมชมรม หรือแม้กระทั่งงานของสโมสรนิสิตฯ จะทำให้นิสิตได้ฝึกฝนตนเองและก่อให้เกิดประสบการณ์

พลันมีเสียงเครื่องจักรเดินเครื่อง ดังขึ้น ๆๆ จนชัดเจนว่าเป็นเสียงเลื่อยไฟฟ้ากำลังตัดไม้ดังแซ่ด ๆๆ

“พี่-مم ๆๆๆ”

“ummอะไรวะ กลัวก็จับมือให้แน่น ๆ”

“เสียงเลื่อยไข่ม้อยี่”

“ใช่”

“ทุกคนเดินผ่านห้องได้แล้ว” คือคำตะโกนสั่งจากหัวหน้าใหญ่แข่งกับเสียงใบเลื่อยเหวี่ยงหมุนตัดท่อนไม้จนได้กลิ่นการเสียดสีและยางไม้

เท่านั้นยังไม่พอ ยังมีประกายไฟจากเครื่องอ็อกเหล็กสว่างวูบวาบ สลับกับการตีเหล็กเคาะโลหะดังกึกก้อง ผสมกับประทัดที่จุดกัน ลั่นสนั่นและเสียงวิดว้ายขลุ่ยกระเจิง ในขณะที่ที่ ๆ ที่ซ่อมห้องต่างหัวเราะอย่างสะใจและเป็นสุข...

การรับน้อง ซ่อมห้องยังคงดำเนินต่อไป ทั้งรุ่นพี่ภายในภาควิชา รุ่นพี่ต่างภาควิชาในคณะเดียวกัน การรับน้องซ่อมห้องในนามสโมสร คณะ ในนามองค์กรนิสิต การรับน้องซ่อมห้องนอกสถานที่ และอีกนานาลักษณะเรื่อยไปจนกระทั่งใกล้สอบปลายภาคเรียน

“เฮ้ย เป็นใจวะ ที่นี่นายโดนหนักมากมัย”

“ไอ้ย ทั้งหนักทั้งโหด”

“หนักโหดยังไง”

การรับน้อง ซ่อมห้องยังคงดำเนินต่อไป ทั้งรุ่นพี่ภายในภาควิชา รุ่นพี่ต่างภาควิชาในคณะเดียวกัน การรับน้องซ่อมห้องในนามสโมสร คณะในนามองค์กรนิสิต การรับน้องซ่อมห้องนอกสถานที่

แล้วการบรรยายความโหดขนาดยาวก็เริ่มขึ้น...

“ฮือ-แค่นี้ยะ”

“เออ แล้วของนายเป็นไง”

“ซ่อมมหาลัยเราอะทั้งโหดทั้งมัน ที่โหดนี้จะเปรียบเทียบยังได้ เขาเป็นว่าทหารพรานยังเรียกพี่ก็แล้วกัน ส่วนไอ้ที่ว่ามัน ๆ นะ รุ่นพี่ที่มหาลัยนะ แบบคินันท์คินันท์ ปิดถนนแหมาชองกันเลยแหละ”

“เดี่ยว ๆ ตะก็พี่เล่าให้นายฟังนะ มันยังไม่หมดเล่าไปแค่นี้เดียว เดี่ยวเราจะเล่าไอ้ที่โหดมหาโหดให้นายฟังอีก...”

คือการพูดคุยกันระหว่างนิสิตชั้นปีที่ ๑ ที่เคยเรียนร่วมชั้นกันมาสมัยมัธยม ๖ จากโรงเรียนเดียวกัน แต่มีอันต้องแยกย้ายจากกันไปต่อมหาวิทยาลัย

เมื่อมีโอกาสได้กลับมาพบกันตอนปิดภาคเรียน ต่างคนจึงต่างคุยกันในเรื่องของความโหดกับความมั่นใจในการรับน้องของสถาบันตน แบบเกทับกันด้วยความภาคภูมิใจ...

ศิลปะ

จิตวิทยา

ไทย

อังกฤษ

ธนาบดี ธรรมลสิทธิ์

วิสุทธิ์ อธิยภิญโญ

สุวธธณ บุญสุข

สุชาดา คุณะเพิ่มศิริ

(ภาพสมมุติ)

เป็นบัณฑิตอย่างไร คิดว่าจะรอด

ทุกคนมีความสามารถของตนเอง ทุกคนมีความเป็นตัวของตัวเอง เพราะฉะนั้นความคิดของใครซักคนที่เห็นว่า คนอื่นเค้าไม่ถูกใจ... ขจัดความคิดนั้นไปซะ แต่ทุกคนมีความคิดที่ไม่เหมือนกัน จะให้ทุกคนเป็นอย่างที่เราคิดไม่ได้ จงอย่าจงเกลียดจงชังใครเพราะเค้าทำไม่ถูกใจตัวเอง

ธนาบดี ธรรมสิทธิ์

อยากทราบความคิดเริ่มแรกที่พี่เลือกเรียนที่เอกศิลปะ คณะมนุษยศาสตร์
ผมเป็นคนชอบศิลปะ ชอบวาดรูป ตอนเด็ก ๆ ผมจะแอบวาดรูปในห้องเรียน ในหนังสือเรียนบ่อยมาก เยอะกว่าที่จะจดเอาวิชาความรู้อะไรสักอย่าง รู้ว่าถ้าไปเรียนคณะอื่นต้องแอบวาดรูปในห้องเรียนอีกแน่ ก็เลยเรียนวาดรูปมันซะเลยดีกว่า ตอนผมสอบเอนทรานซ์ ผมเลือกแค่ ๕ อันดับนะละ เป็นคณะทางศิลปะทั้งสิ้น ผมเลือกเฉพาะที่อยากเรียนจริง ๆ ผมชอบที่นั่นนะ ศิลปกรรม ประสานมิตร อยู่กันน้อย ๆ เป็นครอบครัวเล็ก ๆ รู้จักกันหมด

ในฐานะที่พี่บ๊องได้ผ่านชีวิตในมหาวิทยาลัยมาแล้ว อยากให้พี่ช่วยแนะนำน้อง ๆ เกี่ยวกับเรื่องกาเรียนหน่อยละ

ผมมีความคิดอยู่อย่างหนึ่งนะว่า การตั้งใจเรียนนะมันไม่ต้องขยันทุกเวลา ตื่นมาลิ้มดื่มน้ำก่อนหนึ่งสิ้อ เคยมีคนบอกผมว่าการเรียนนะมันต้องกำหนดตารางเวลา เช่นว่า พอกินข้าวเย็นเสร็จ ดูการ์ตูนผีน้อยเพื่อนยากแล้วต้องอ่านหนังสือถึง ๕ ทุ่ม แปร่งพัน สวดมนต์ แล้วรีบนอนเพื่อที่จะรีบตื่นขึ้นมาอ่านหนังสือในวันรุ่งขึ้น แต่ผมไม่ได้คิดอย่างนั้น ผมคิดว่าความขยันมันน่าจะเกิดจากความสมัครใจมากกว่าการถูกบังคับ เราเป็นนิสิตนักศึกษาจริงๆ แต่ในหัวสมองเราไม่จำเป็นเลยที่จะมีเรื่องเรียนอย่างเดียว

แล้วพี่บ๊องคิดว่าน่าจะมีเรื่องอะไรอีกล่ะครับ

ผมว่าชีวิตในมหาวิทยาลัย นอกเหนือจากเรื่องการเรียนแล้ว ยังต้องมีส่วนประกอบอื่น ๆ อีก เช่น กิจกรรม ผมรู้สึกว่าการมานั่งเรียนเฉย ๆ ๔ ปีเนะ มันไม่คุ้มหรอกนะ เรามีโอกาสเยอะนะจะ เราอาจจะหาประสบการณ์เกี่ยวกับการทำงาน เราอาจจะทำงานให้ใกล้เคียงกับงานที่เราอยากจะทำเมื่อจบไปแล้ว อาจจะทำกิจกรรมหารายได้เพื่อส่วนรวม เช่น ทำละคร ออกร้านขายของอะไรต่าง ๆ ทุนเองนี้ ถ้าเราได้มัน ก็จะเป็นประสบการณ์ของเราเอง อย่างผมนะถ้าตอนปี ๒-๓ ไม่ได้ทำละคร ไม่ได้ทำงาน ไม่ได้ทำอะไรมาเลย ตอนนี้มีผมคง...(เจี๊ยะ...แล้วทำหน้าตาโอเวอร์) งานที่ผมทำตอนนี้พูดได้เต็มปากเลยว่าเป็นผลพลอยได้จากกิจกรรมที่ทำมาทั้งสิ้น

พี่บ๊องครับ ช่วยเล่าถึงกิจกรรมที่ส่วนมาของพี่ให้ฟังหน่อยครับ

คือ...ผมเป็นคนที่ชอบคิดปะในทุก ๆ แขนงนะจะ ชอบกิจกรรม ปฏิภากรม วรรณกรรม ผมชอบฟังเพลง เล่นดนตรีได้ กิจกรรมที่ผมทำเนี่ยก็เลยค่อนข้างที่จะรวมเอา ศิลปะหลายแขนงเข้าด้วยกัน นั่นคือการทำละคร ผมชอบทำละครเพราะละครเป็นการรวมศิลปะด้านต่าง ๆ เข้าด้วยกันอย่างที่ว่า มีทั้งศิลปะการแสดง ศิลปะการออกแบบสร้างฉาก การเขียนบท การใช้แสงสี การแต่งหน้า การให้ดนตรีประกอบ ใช้ศิลปะเกือบทุกแขนงจริงๆ

ผมรักการทำละครมาตั้งแต่อยู่ป.๑ ผมเคยได้รับความไว้วางใจจากท่านคณบดี ท่านให้ทำละครของมหาวิทยาลัย ผมเป็นผู้กำกับ ซึ่งตอนนั้นอยู่ป.๒ นับว่ายังเด็กเมื่อเปรียบเทียบกับตัวผู้แสดง ผลงานที่ออกมาผมว่าดีใช้ได้ละนะ ผมภูมิใจมากที่ได้ทำ ต่อจากนั้นผมก็ทำงานด้านนี้มาเรื่อย ๆ โดยไปทำงานที่สำนักศิษย์คือทำละครออกสู่สายตาสาธารณชน เรื่องแรกคือเรื่อง “ความรักของมาลัยในห้องไอ.ซี.ยู” ทำมาเรื่อยถึงตอนนี้ก็ ๓ เรื่องแล้ว เป็นผู้ช่วยผู้กำกับให้คุณศุ บุญเลี้ยง ตัวผมเองก็มีโอกาสแสดงด้วย ได้ทำเพลงประกอบด้วย จากเพลงประกอบนี้เองทำให้ผมได้มีโอกาสทำเพลงประกอบรายการโทรทัศน์ของบริษัท แชนิพีทฯ เป็นเพลงประกอบสารคดีเกี่ยวกับเด็กและธรรมชาติ ชื่อรายการ “ทุ่งหญ้าป่าใหญ่” และ “ไม้ขีดสีสวย” ของรถไฟดนตรี

ต่อจากนั้น ผมก็มีโอกาสที่ไม่เคยคิดว่าจะมี นั่นก็คือ มีโอกาสทำงานด้านดนตรีอย่างเต็มตัว ออกอัลบั้มร่วมกับคุณศุ บุญเลี้ยง และเพื่อน ๆ กลุ่ม “โทะละเมอ” ก็คืออัลบั้ม “หอมกลิ่นความฝัน” นั่นเอง

วิสุทธิ์ อธิยภิญโญ

พวกเราคงคุ้นหน้าคุ้นตาที่คนนี้ดี เพราะทุกเย็นที่เขาคะจับมอเตอริไซด์มาจอดคุยกับน้องๆ ที่ศาลาเขียวบ้าง หน้าหอสมุดบ้าง แต่ถ้าลองไปถามดูจริงๆ ที่เขาจะบอกว่า "มาวิ่งเพื่อรักษาหุ่น" ไถ...กว่าจะรู้สึกก็สายเสียแล้ว

พี่ต๊อกรหรือต๊อกรเตอร์ ทำงานอยู่ที่บริษัท ไทยประกันชีวิต ฝ่ายการเงินและบริหารสายงานการพนักงาน ส่วนวางแผนทรัพยากรบุคคล แผนกวิชาซีพี รับผิดชอบด้านวิจัยและประเมินผล

พี่ต๊อก

พี่โตไซจิตวิทยาอย่างไรบ้างในกระทำงาน (เริ่มยิงคำถามแรก)

ส่วนแรกใช้กับตัวเอง เราได้ใช้มันโดยตรง โดยนำความรู้ด้านการวิจัยที่เราเรียนมานั้นเอามาใช้ อีกส่วนหนึ่งคือในเรื่องของการสร้างสัมพันธ์ภาพอันดีต่อเพื่อนร่วมงาน

พี่มีวิธีการเรียนอย่างไรให้ประสบความสำเร็จ

ตอนที่เข้ามาปี ๑ ยังไม่คุ้นเคยกับระบบการเรียน ยังมีความสับสนลิ่งเลอยู่ เทอมแรกอยู่ในช่วงของการปรับตัว พยายามซึมซาบหลายสิ่งหลายอย่างในชีวิต รับสิ่งแปลกใหม่ให้มากที่สุด พยายามเปิดตัวให้มากขึ้น พอเทอมต่อมาการเรียนก็ตก เพราะเปิดตัวมากเกินไป ทำให้ได้บทเรียนว่า การเรียนกับการปะทะสังสรรค์ต้องควบคู่กันไป

พอขึ้นปี ๒ ความรู้สึกเป็นที่ ทำให้
เราเริ่มระวังตัว ระวังปากมากขึ้น จะทำอะไร
ก็นึกอยู่เสมอว่า เราเป็นที่เขาแล้วนะ อะไรอย่างนี้
ตอนนี้เริ่มค้นหาตัวเอง แต่ก็ไม่ได้คำตอบเสียที่
จนกระทั่งขึ้นปี ๓ ถึงมารู้ว่าตัวเองชอบงานทาง
ด้านการวิจัย ก็เริ่มศึกษาค้นคว้าอย่างจริงจัง แต่
ก็ไม่ได้ละทิ้งกิจกรรมเสียทีเดียวนัก เรายังคงช่วย
เหลือเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ และเน้นมากเรื่องกิจกรรม
ปะทะสังสรรค์ เป็นที่ปรึกษาให้กับน้อง ๆ จนจบ
ปี ๔

มีความรู้สึก (นึกคิด) อย่างไรกับสโมสรม นิสิตคณะมนุษยศาสตร์ครับ

ในอดีต เราพบว่าหลาย ๆ คนอยากเข้า
มาเป็นคณะกรรมการบริหารสโมสร อยากเข้า
มามีส่วนร่วมเพราะเป็นโอกาสที่เราจะทำอะไร

ให้คณะได้ แต่ระยะหลังมานี้รู้สึกว่าคุณทำงาน
กลับรู้สึกว่ามันเป็นภาระ กิจกรรมต่าง ๆ ที่จัดขึ้น
ก็เป็นไปตามหน้าที่เท่านั้น ส่วนหนึ่งที่ทำให้ไม่
ประสบความสำเร็จในงานนัก ก็คือไม่มีการสาน
ต่อระหว่างรุ่นพี่กับรุ่นน้อง น้องก็คิดว่าพี่เราน่าใจ
พี่ก็ไม่อยากเข้าไปก้าวก่าย คิดอยู่ตลอดเวลาว่า
น้องคงทำได้ คงไม่ต้องช่วยอะไร

พี่มีอะไรอยากฝากถึงน้อง ๆ บ้างครับ

ชีวิตในมหาวิทยาลัยกับสมัยมัธยมมี
ความแตกต่างกันอยู่มากในแง่ของการดำเนินชีวิต
จนทำให้บางคนปิดกั้น คับแคบ ดังนั้นก่อนที่เรา
จะทำอะไรลงไป ลองถามใจตัวเองสักนิดหนึ่งว่า
เรารู้สึกอย่างไรกับสิ่งที่เกิดขึ้น เป็นความรู้สึก
ส่วนตัวเกินไปหรือเปล่า...และอีกสิ่งที่สำคัญคือ
พยายามเก็บเกี่ยวหลาย ๆ สิ่งหลาย ๆ อย่างใน

มหาวิทยาลัย และตั้งเป้าหมายในชีวิตโดยการ
ถามตัวเองอยู่เสมอว่าสิ่งที่เราต้องการคืออะไร
ขอให้้อง ๆ ทุกคนโชคดี

ยามเช้าที่ดวงตะวันสาดแสงแห่งรอดช่องว่าง
อะหว่างใบไม้...มาแยงตา

“โอ๊ย...” มีเสียงร้องขึ้นมาแต่นั้นแล้วก็เงียบไป

“ว๊าย...ช่วยด้วย ฯ” หญิงสาวก๊อกร้องสุดเสียง
ด้วยอาสามตกใจ “ยาย...ยาย มาช่วยตาที ตาโดนแดด
แยง”

“โอ๊ย...เอาอีกแล้ว ฉันบอกตั้งหลายครั้งแล้วว่าให้
หลับตา ฯ อย่าไปมองตะวันตรง ฯ แดดมันจ๋ามันก็แยงเอานะสิ”

“ถ้าคนไทยใช้ภาษาคิดพลาด เราจะร้องเพลง
ชาติให้ใครฟัง”

พี่เพ็ชต์ (ภาพสมมุติ)

สุวรรณ บัญสุข

พี่ช่วยแนะนำคำงานเขียนหน่อยครับ

อย่ามุ่งเรียนเพียงอย่างเดียว ควรที่จะทำกิจกรรมบ้าง เพราะเวลาสัมภาษณ์หรือเวลาสมัครงาน เขาจะถามว่าเคยทำกิจกรรมหรือผ่านงานด้านไหนมาบ้างหรือเปล่า เป็นส่วนน้อยมากเลยที่จะถามเกรด การเรียน น่าจะเน้นภาษาอังกฤษไว้ซักหน่อย ก็ไม่เหนื่อยหรือเอาเยอะ ๆ เลยจะดีมาก มันจะเป็นการได้เปรียบมาก ๆ เลย ตอนสมัครงาน และน้อง ๆ ควรจะหาแนวทางที่จะไปฝึกงานบ้าง เพราะจะทำให้เราได้เปรียบคนอื่นเมื่อเราจบไป อย่างน้อยก็เคยรู้จักฝีมือของเราว่าเป็นอย่างไร และเราก็ได้รู้แนวทางของงานที่เราจะไปทำว่ามันจะเป็นแนวทางไหน จริงมะ

พี่มีข้อคิดอะไรที่จะแนะนำน้องใหม่บ้าง

ไม่ว่าเราจะเรียนอะไรมา เมื่อเราจบไปแล้วจะทำงานให้ตรงสาขานั้นเป็นไปได้ยาก

หมายเหตุ : เนื่องจากความผิดพลาดทางเทคนิคบางประการทำให้คนบางคน ทำภาพถ่ายและบทสัมภาษณ์ของที่เขียนหายไปบางส่วน

ป.ล. : กองบรรณาธิการได้ทำการติดหูให้หมอนั้น จนสาสมกับความผิดแล้ว

สุชาดา คุณะเพิ่มศิริ

สำหรับน้องก็ต้อง
เปิดใจยอมรับในความ
เป็นจริง ตั้งต้นซะใหม่
เป็นตัวของตัวเอง ทำ
อะไรที่อยากทำ มีอะไรก็
ซัดขึ้น มาใช้มีความรู้ความ
สามารถมีวิชาอะไรก็ซัดขึ้น
มา ไม่ใช่มาแล้วก็กลับ

วুবแรกที่อยู่อาศัยที่นั่นรู้สึกยังง
ดีใจ

แล้ววুবต่อมา

ก็...โห...มันอยู่ตรงไหนไม่รู้จัก ก็มืดหวังบ้าง
เพราะไม่ได้หวังอันนี้ แต่พี่ก็ทำได้เพราะไม่ได้ติดอยู่กับ
สถาบัน พี่ไม่เคยคิดอื่นๆ ใหม่อูๆไปก็รัก อยู่ที่นี่จบไป
ยังง ยังง ก็เหมือนกันนะแหละ ไม่จำเป็นต้องอยู่จุๆฯ
หรือธรรมศาสตร์ แล้วอังกฤษที่นี่แข็ง (ย้ำหนักแน่น)

พี่ลองพูดถึงตัวเองตอนเป็นน้องใหม่ พี่ฯ เทคแคร์
คิมย

รุ่นพี่มีหลายแบบ แล้วแต่เราเลือก เราเป็น
อย่างนี้เราก็เลือกรุ่นพี่ที่เป็นอย่างนี้ รุ่นพี่เทคแคร์ดี แต่รุ่นน้อง
ก็ต้องเข้าหา เราต้องการอะไรจากรุ่นพี่เราก็ต้องเป็นฝ่ายเข้าหา
ไม่ใช่ให้รุ่นพี่ป้อนเราอย่างเดียว

พีเช็ก

ด้านกิจกรรมล่ะคะอยากทราบว่าตอนที่เรียนนี้ เอก
เขาให้ความร่วมมือกับทางคณะแคไหน สนิทกัน
แคไหน

ก็ให้...ร่วมมือกับทางคณะและเอกอื่น ๆ เดิมที
ทางด้านการเงินและความช่วยเหลือ

**สมัยที่นี่กิจกรรมในเอก กับในคณะเป็นยังไงบ้าง มี
อะไรให้เขาทำบ้างหรือว่าเทียบเขา**

ส่วนใหญ่จะเป็นของเอกมากกว่า คณะนี่
นาน ๆ จะมีที แต่เป็นงานใหญ่

คิดว่ากิจกรรมมีส่วนบวมมหาวิทยาลัยมั๊ยคะ

ใช่...มี...กิจกรรมก็เป็นผลงานถ้าเรามีออกมา
เรื่อย ๆ มหาวิทยาลัยก็จะมีผลงานออกสู่สายตาคนภายนอก
หันมาทางด้านภาวเรียนบ้างมีกาแข่งขันกันมากมัย
แข่งขันกับตัวเองนะ มันขึ้นอยู่กับว่าเรา
ต้องการตรงไหน แคไหน

ตอนนี้ 3 นี้ต้องฝึกงานหรือเปล่าคะ แล้วมีผลมั๊ยที่

แล้วแต่คนนะ ใครฝึกก็ฝึก แต่มีผลพอสมควร
คนที่ไปฝึกงานก็จะไปเจอสังคมจริง ๆ ว่าเวลาเค้าทำงานเค้าทำ
กันยังไง สำหรับคนที่ฝึกงานแล้วก็จะรู้ว่าควรทำตัวยังไงก็จะ
ปรับตัวได้เวลาทำงานจริง ๆ

เวลาหางานนี่ดูจากไหน
เปิดหนังสือพิมพ์

แต่ไม่ค่อยเจอนะที่มนุษยศาสตร์นี่

ไม่มีหรือก็ต้องพลิกเพลงไป คณะเราเนี่ยมัน
กว้างไม่มีงานตรง ๆ เราต้องกระตือรือร้น ไม่ต้องมีคุณสมบัติ
ตรงที่เค้าบอกทุกข้อก็ไปสมัครได้ เพราะทุกที่ก็ต้องสอนงานเรา
**มีค่าถามที่ถูกลงบ่อย่างคือมนุษยศาสตร์จบแล้ว
ไปทำอะไร**

ทำได้ทุกอย่าง เราแทรกซึมได้ทุกหน่วยงาน
กว้างมากขึ้นอยู่กับตัวเราด้วย แล้วภาษาอังกฤษมันก็เบิกทาง
ทุกสาขามันใช่อันนี้

ฝากข้อคิดถึงน้องหน่อยคะ

น้องเข้ามาอย่างบริสุทธิ์ในที่นี้ ต้องการอะไร
จากที่นี่ รุ่นพี่ก็ต้องมอบให้กับเขา ไม่ใช่ว่าปล่อยปละละเลย
ต้องเอาใจใส่ได้ แล้วสำหรับน้องเองก็ต้องเปิดใจยอมรับ
ในความเป็นจริงของที่นี่ ตั้งต้นซะใหม่ เป็นตัวของตัวเอง
ทำอะไรที่อยากทำ มีอะไรก็ขุดขึ้นมาใช้ มีความรู้ความ
สามารถมีวิชาอะไรก็ขุดขึ้นมา ไม่ใช่มาแล้วก็กลับ ไม่มีอะไร
มันก็ไม่สร้างสรรค์ อะไรที่คิดว่าดีแล้วจึงควรทำ มันก็จะดี
ไปเอง

จันทวน

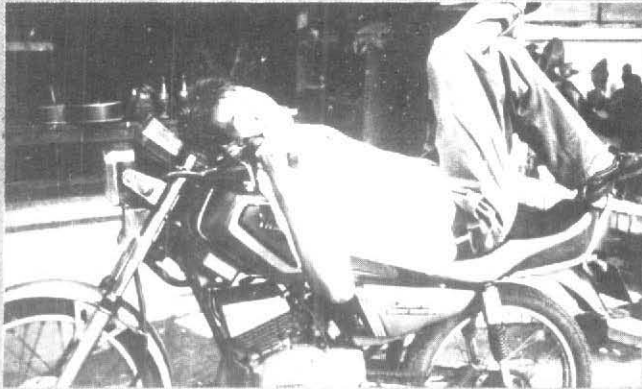
๕๖๗

ขี ธิ ติ เ ค ธิ อ ง
ป ธิ ะ ทั ธิ อ ง
ปั ญ ญ า

พอกันทีสำหรับกาชั้มมอเตอริไซค์ ปาดหน้า ปาดหลัง ส่งเสียงแสบๆ อยู่ตามท้องถนน สร้างความเดือดร้อนให้แก่ชาวบ้าน ชาวเมืองทุกวัน ทุกคืน เพราะฉะนั้น พี่ๆ บรรณาธิการ ขอเสนอ มิติใหม่แห่งกาชั้มมอเตอริไซค์ที่ สุดแสนจะปลอดภัยและยังได้กุศล

ท่าที่ ๑ ท่านอนขับ เป็นท่าที่พบเห็นกันบ่อยๆ อยู่แล้ว ตามท้องถนน ท่านี้เป็นท่าพื้นฐานที่นักขี่เครื่องควอร์มิกหัดให้ชำนาญ

ท่าที่ ๒ ท่านอนหงายขับ เหมาะสำหรับนักขับที่ไม่ชอบบนอนคว่ำ และนักขับชดเชื้อง ที่ชอบชมแสงจันทร์ยามค่ำคืน

ท่าที่ ๓ ท่าไขว่ห้าง เหมาะสำหรับนักธุรกิจที่ติดไขว่ห้าง คือ ต้องการเพื่อยืดตลอดเวลา (แม้จะไม่ใช้เวลาทำเท่า)

ท่าที่ ๔ ท่าหันหลังขับ ท่าหันหลังคุยกับแฟน

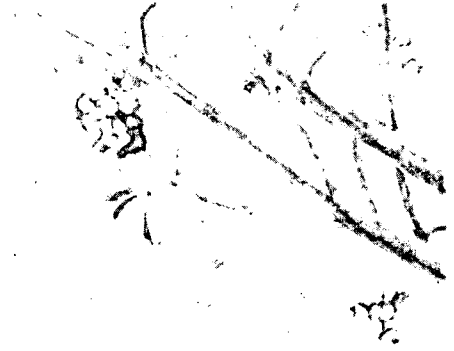
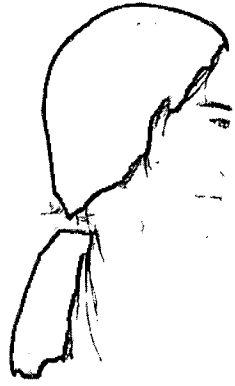

ท่าที่ ๕ ท่านั่งสมาธิ ภาวนา เป็นการขับด้วยจิต ภาวนาพุทธโธฯ ตลอดการเดินทาง ท่านีเป็นท่าที่อาานิสงส์สูง

ก่อนเปิด

ดวงจันทร์
แปดกษัตริย์ต่างตนทุกคืนค่ำ
ยังหมุดาวเฝ้าสัมพันธ์
เป็นเพื่อน
ตะวัน
มันในแสงแสงกล้า
แต่อยู่อย่างเทวี่ว่า
เปล่าตาย

ชมชู้พันธุ์ทิพย์ดอก
แล้วดอกเล่า ช่วงหลังลงสู่
พื้น เหมือนความรู้สึกเหมือน
ความหวัง... ของใครนะ ที่ตก
สวบลง ครึ่งแฉ่วครึ่งแฉ่ว ดอก
ย่ำให้เจ็บช้ำอยู่ช้ำไป... ก็แค่
ดอก... แค่ดอกไม้... คิดไปได้
ต่าง ๆ นานา

ต้นเดิม - วัชใหม่
น้องคนเล็ก

- วันนั้น... ใครจะนั่งที่ม้าหินริมสนาม ใครจะ เดินผ่านแล้วชี้ชวนให้ดูดอกชมพูพันธุ์ทิพย์อยู่รำไป

- เหมือนพรม... ฉันว่า... พรมสีชมพู... พรมที่มีชีวิตสูงค่าด้วยความรู้สึกกว่าพรมใด ๆ ในโลก

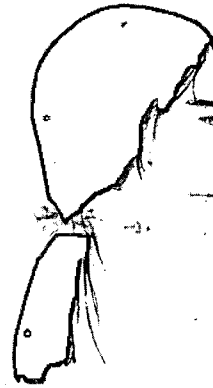
- พร้าเพื่อ...เปรียบชะหฺรหฺรหา เขาคอนชอด...ฮีมน์, แต่ก็ดูดีนะ...(อ้อ...ตบหัวแล้วลูบหลังใช้มะ)

ทำไมไม่รู้ เรา (สองคน...ซอย่า...สองคน) ชอบที่จะมองดูดอกชมพูพันธุ์ทิพย์ที่กำลังร่วงหล่น และที่เกลื่อนกลาดอยู่บนพื้นดินรอบโคนต้น มากกว่าที่จะแหงนคอขึ้นดูดอกชมพูพันธุ์ทิพย์ที่บานสวยงามอยู่บนต้น... มันให้ความหมายและคุณค่าต่างกัน-ฉันบอกเขา ต้นไม้ที่มีดอกประดับประดาสวยงามก็เปรียบดังชีวิตที่มีความสวยงาม ชีวิตที่มีชีวิต ซึ่งมีใช้เพียงแค่มิลลิมายใจ หากแต่มีจิตใจ...สำคัญนะจิตใจเนี่ย...เพราะรอยเจ็บร้าวในดวงตาเท่าใด มีอาจเทียบเท่ารอยเจ็บร้าวในดวงใจ... แนะ เธอกำลังออกนอกเรื่อง-เขาตึง

เปล้า-ฉันเถียง...ทุกอย่างมันจะเกี่ยวกันได้ทั้งนั้นถ้าเราจะนำมันไปเกี่ยว...เธอเห็นแล้วใช่ไหม ไม่มีอะไรในโลกที่เป็นอมตะ สรรพสิ่งย่อมมีการเปลี่ยนแปลงฉันใด จิตใจก็มิอาจคงอยู่ได้โดยสงบฉันนั้น บ้างมีอาจต้านทานสายลมที่พัดกระหน่ำผ่าน บ้างร่วงโรย ลาร้างไปตามกาลเวลา

ความหวัง

ความฝัน ของใครนะ
ที่เคยแบ่งบาน สว่าง
ไสว สง่างามอยู่รำ
ไปในคืนวัน ครั้นมัน
เจียนวันดับวูบ... ร่วง
ร่อนลงสู่พื้น...ช่วงนั้น
...ขณะนั้น... มันจัก
เจ็บปวดร้าว สักเพียง
ไหนนะ มันจะเปรียบ

เปรียบเหมือนดังวันที่ชีพคล้ายสายสัญญาณขาดของทีวีท่านหนึ่งได้ไหมหนอ ต่อเมื่อมันโรยราจนไม่เหลืออะไรเลย ใช่...สิ่งที่เคยใฝ่ฝัน อาจจะไม่เหลือ แต่ลองมองดูดอกชมพูพันธุ์ทิพย์ที่เกลื่อนกลาดละลาน

พื้นดินนั่นสิ แม้ยามมันสงบนิ่งอยู่บนพื้นดิน ก็ยังสร้างความงดงาม
สวยสมอยู่มิใช่น้อย เหมือน...(เหมือนอีกแล้ว) ความฝัน ความหวัง
ที่ตกูบของใคร ก็จะไม่เหลืออะไรเลย แต่ยังสร้างคุณค่าเก็บกอบไว้
เป็นประสบการณ์อยู่ในใจของใครคนนั้น

ฉันกลับมาที่ม้าหินริมสนามอีกครั้ง ดอกชมพูพันธุ์
ทิพย์ไม่มีอีกแล้ว นึกถึงก่อนหน้านั้น ก่อนที่จะมีดอก มันก็เป็นแค่
ต้นไม้ธรรมดา ๆ ที่ออกจะดูแห้งแล้งไปเสียด้วย มันจะแปลกอะไร
ถ้ามันจะกลับไปเป็นเช่นนั้นอีกครั้ง...ไม่เลย...ไม่ แต่อย่าพูดถึงวันนี้
เลยนะ ดูแต่วันนี้เถอะ แม้ไม่มีดอกแล้ว มันก็ยังมีใบ สีเขียว ๆ สดใส
สร้างความงามไม่แพ้กันเลย ...หากต่างกันที่ความหมายและคุณค่า...
เอาอีกแล้ว...นี่ฉันจะต้องนั่งพักผ่อนเปรียบ นั่งนึกนาโน่นนำไปเที่ยว
ไปช้อปปิ้งอีกแล้ว...แต่คราวนี้ฉันจะเล่าให้ใครฟังล่ะ...ข้างกายฉันไม่มี
ใครคนนั้น...และฉันก็ไม่เคยมีเขาอยู่ข้างกาย เขาก็แค่คนในความ
รู้สึก แค่งานที่ทอดיעงอยู่ในแววดตาและความคิดคำนึง...ระหว่างเรา...
คือความคิดคำนึง-เราเดินออกจากชีวิตของกันและกันนานแล้ว และ
เราต่างฝ่ายต่างไม่อาจหวนคืนความผูกพันสู่กันได้อีก

ฉันยังนั่งสงบนิ่ง ทอดสายตาผ่านต้นชมพูพันธุ์ทิพย์
...วันนี้ แม้จะไม่เหมือนวันเก่า ๆ แม้จะไม่มีแม่เงาของใครคนนั้น
แต่ฉันก็ยังเป็นฉัน...เป็นคนเดิม...รอเวลาจะสร้างความหวัง ความฝัน
แล้วบอกเล่ากับใครสักคน ...**สักคนที่**จะเพียงทอดแววดตา
มาทายทัก เหมือนต้นชมพูพันธุ์ทิพย์ก็ยังเป็นต้น
ชมพูพันธุ์ทิพย์ แม้ใบจะโหยงอา แม้จะเหลือแต่ลำต้น
อันแห้งแล้ง แม้ดอกจะผลิออกใหม่สักทีก็ตั้ง

เธอ ฉัน แตะ มือ ที่ ล ำ ม

เธอ คงไม่สู้ชินะ
ว่า ฉัน เจ็บแค่นี้
เธอ คงไม่เข้าใจชินะ
ว่า ฉัน ทรมานเพียงใด
แน่นอน... ฉัน ต้องทำใจ
แน่ใจ... ฉัน ไม่กลับไปอีกแน่
ก็ ฉัน อยู่ซึ่งอยู่แก่ใจแล้วนี่
ว่า ไร่พวก จี๊กโก๊ ซอยกลาง
หมัดมันหนักกันทุกคน
อู๊ย...ย.ย เจ็บ

ถ่ายภาพ : โกวิทยา-วาสนา เรื่อง : ต้องชนะ

นานมาแล้ว ประวัติศาสตร์มนุษยชาติได้บันทึกไว้ว่า ในทุกๆ ปี จะมีวันอยู่วันหนึ่งที่มีความมหัศจรรย์ในตัวเอง

เป็นวันที่ชาวโลกรอคอย (อย่างหัวนวดก) เป็นวันที่มีทั้งหยาดน้ำตาและเสียงหัวเราะ ไม่ใช่วันหยุดแรงงาน ไม่ใช่วันเกิด จอร์จ บุช และไม่ใช่วันชาติอูกานด้า แต่มันคือ

คือ

ม ทั ศ จ ฐ ฐ ย์ วัน ประกาศผล

คาดว่า จะบีบคอน้อง

พี่ ๆ เลกซ์กระหน่ำก๊นแถมตำอย่างดุเดือดและปากคดข

คาดว่า กำลังทอน

มันส์ละซี

คาดว่า ทิวจัด

นกกระเรียน...จก

ผ่านการตรวจมีมแล้ว

มีอชวามัคคี (ละโฮงถวน)

แปลข่าย...

นานมาแล้ว ฉันเดินข้ามคลองแสนแสบเข้ามาเพื่อพบเธอ หันที่ที่เจอ
กันฉันก็บอกตัวเองว่า...ฉันรักเธอ ในตัวของเธอข้างหนึ่งเต็มไปด้วยสีสัน...ฝุ่นดิน
และกลิ่นอายของจินตนาการนั่นคือเสน่ห์ที่ดึงดูดฉันเข้ามาพบเธอ อีกข้างหนึ่งของเธอมี
เสียง เพลงที่คอยบรรเลงพลิวผ่านพัดเส้นผมสีแดงของเธอได้ขยายตรงตาใครต่อใคร
แต่วันนี้เธอกำลังจะจากฉันไป เขาเตรียมที่จะฆ่าแหล่งร่างของเธอออกอย่าง
ไม่มีชิ้นดี ไม่อยากนึกเลยว่าวันหนึ่งเมื่อฉันมาที่นี่ ฉันจะได้เจอเพียงกองกระดูกขาว
โพลนของเธอพร้อมกับเสียงร้องอันบ้าคลั่งจากสุรกายที่เหยียบร่างเธอไว้
ในวันที่จากลาฉันขอเก็บเธอไว้ในยามแห่งความทรงจำ เธอจะอยู่ในใจ
ฉันตราบนานเนิ่นนาน

เลิกถามซะทีนะว่า คู่นี้เมื่อไหร่จะต่อยกัน (เพราะผมก็ไม่รู้)

เหนกน้อย
ลูกข้างนอก

มิตรจำ
ลูกป่าอืด

ไม่รู้มีปัญหากันมาแต่ไหน เจอหน้ากันจะกัดกันให้ได้

พี่น้อง

นานพอสมควรแล้ว
ที่ใครบางคนจากไป
แต่จะเก็บไว้ซึ่งความรู้สึกดีดี
เหมือนมีกันอยู่ตลอดกาล

มนุษยศาสตร์

รายชื่อคณะกรรมการบริหารสโมสรนิสิตคณะมนุษยศาสตร์
ปีการศึกษา ๒๕๓๔

๑. นายอำนาจ หงษา	ประธาน
๒. นางสาวศิริพร มูลประนัล	รองประธาน
๓. นางสาวมรกต เลิศสัตตพรกุล	เลขานุการ
๔. นางสาววาสนา จารุปราณ	เหรัญญิกและหาทุน
๕. นางสาวสุนีย์ บุญสนองชีพ	ผู้ช่วยเหรัญญิก
๖. นางสาวนิศารัตน์ จีรวรานันท์	พัสดุ
๗. นางสาวปิยารัตน์ ผ่องแผ้ว	ประชาสัมพันธ์
๘. นางสาวพนิดา เตี้ยบำรุงญาติ	ทะเบียน
๙. นางสาวสายพิน สุระถาวร	สวัสดิการ
๑๐. นายประสิทธิ์ ไชยยิ่ง	ผู้ช่วยสวัสดิการ
๑๑. นายชัยวัฒน์ โตปิตุมาตุคุณ	วิชาการ
๑๒. นายเสกสรรค์ ไชยเผือก	กีฬา
๑๓. นายรังสิต จันทรวงศ์	ผู้ช่วยฝ่ายกีฬา
๑๔. นายสันติพงษ์ กาลอรุณ	ศิลปกรรม
๑๕. นายมงคล ปิยะทัตสกร	สาราณียกร
๑๖. นายนิพนธ์ วิทวัสวงศ์	ประสานงาน
๑๗. นายศุภโชค สารกุลโร	สันตนาการ
๑๘. นายพิสุทธ์ นัยริยสัง	โครงการ
๑๙. นายศุภมิตร บัวเสนาะ	ประเมินผล

อธิบดีพนักงานการจาก

กาญจนารีสอร์ท

อ.สามร้อยยอด จ.ประจวบคีรีขันธ์

๖๕๔/๔๖ ถนนจรัญสนิทวงศ์ บางพลัด กรุงเทพฯ โทร. ๕๒๕๕๖๘๗

ล้าง อัด ภาพสี และล้างสไลด์ ต่วน

ศูนย์บริการภาพสี

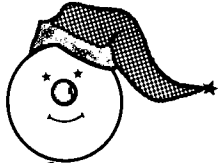
ราชดำเนินคัลเลอร์แลป

๕๗ อาคาร ๘ ราชดำเนินกลาง กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐ โทร. ๒๕๐๐๘๓๑-๒

RUSH COMMUNICATIONS

ถนนจันทน์ แขวงยานนาวา จ.กรุงเทพฯ โทร. ๒๕๖๗๖๖

จำหน่ายโทรศัพท์เคลื่อนที่และภายในสำนักงาน

Snowball

CHILDREN'S CLUB

จดใจ วัยน่ายก สวมใส่เสื้อเด็ก Snow Ball

มีจำหน่ายตามห้างสรรพสินค้าทั่วไป

น้ำดื่มสโนว์ดรอป

กาญจนา ทรพนิพนธ์

KANJANA DARBANAND

ผู้จัดการ

หจก. พี. เอ็ม. สโนว์ดรอป

โรงงาน:

777/11 ถ. พิบูลย์โลก-หล่มสัก

อ. เมือง จ. พิษณุโลก

☎ (055) 258503, 241494

บ้าน:

308 ซ. 5 เคหะนคร 2

ถ. อ่อนนุช อ. ลาดกระบัง กรุงเทพฯ

☎ 326-7691

Thailand

FAR EAST TOURS

FAR-EAST AIR TRANS SERVICE & TOUR. ~~THAILAND~~

1892 4 NEW PEICHURE RD. HUAY KWANG BANGKOK 10300 THAILAND
TEL. 319 6101 J. 319 7026 31 FAX 1662-319 6103

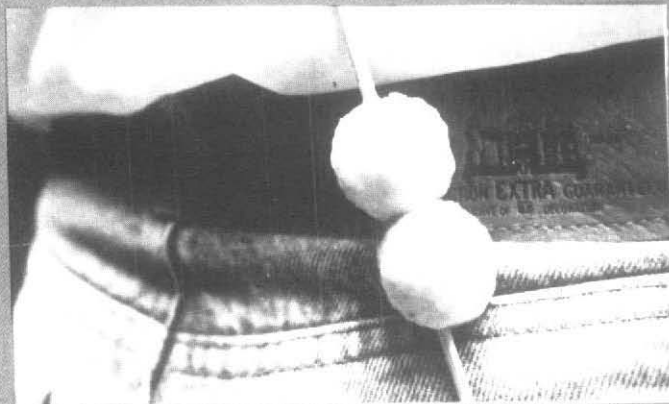
๑๘๕๒-๕ ถนนเพชรบุรีตัดใหม่ บางกะปิ

ห้วยขวาง กรุงเทพฯ

โทร. ๓๑๙๖๑๑-๓. ๓๑๙๗๐๒๖-๓๑

โทรสาร (๖๖๒) ๓๑๙๖๑๐๓

ครึ่งหน้าอย่าลืม . . . "จัมหวาน"

บริษัท รุ่งนิรันดร์ทัวร์ จำกัด

รับทำหนังสือเดินทางและวีซ่า

รับจองที่พัก โรงแรม ภายในและนอกประเทศ

มีรถทัศนศึกษาปรับอากาศทุกขนาดให้เช่าในราคาพิเศษ

จัดแพคเกจทัวร์ทั้งเหนือ-ใต้

เดินทางโดยเครื่องบินและรถปรับอากาศทุกวัน

รับจัดทัวร์ท่องเที่ยวเป็นหมู่คณะทั้งภายในและต่างประเทศ

บริการท่านด้วยที่พักชั้นหนึ่ง และอาหารเลิศรส พร้อมบริการที่ประทับใจ

สนใจสอบถามรายละเอียดได้ที่

บริษัท รุ่งนิรันดร์ทัวร์ จำกัด

โทร. ๒๓๕๕๕๕๗, ๒๓๕๗๖๗๖-๘, โทรสาร ๒๓๖๗๗๗๗

เที่ยวกับรุ่งนิรันดร์ สุขสันต์ประทับใจ